

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Πρωαστείου, ἀρ. 10

Δι' ἡμετέρας ἀποστέλλονται ἀπ' ἐπιμελείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ, κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παυᾶ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8.50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 9^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^η παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΔΑΝ

[Συνέχεια]

— Ἄν εἶναι δυνατόν.
— Δυστυχῶς εἶναι τῆς δικαιοδοσίας μας. Λυποῦμαι ὅτι σὰς δυσαρεστῶ, ἀλλ' οὕτως ἔχει. Δὲν θ' ἀφήσωμεν εἰς ἄλλους τὴν δόξαν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης. Τὸ Πενοὲ εἶναι εἰς τὸ διαμέρισμα ἡμῶν, καὶ αὐτὸ τὸ Σαιν-Ζιλδὰς. Ἀδύνατον νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν.

Ὁ Ὄβερτὲν ἐκύψε τὴν κεφαλὴν. Ὁ δικαστὴς οὗτος οὐδαμῶς ἦν φιλόδοξος, οὐδ' ἡγάπα νὰ συντελῇ εἰς τὴν καταδικην οἰουδήποτε.

Μετὰ μίαν ὥραν εἰρωνικῶν καὶ δικητικῶν λόγων, ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς, ὅστις τὴν ἐπιούσαν θὰ ἐγευματίζε παρα τινὲς νῆα καὶ ὠραία χήρα, ἐσκέφθη ὅτι τὸ πτώμα ἠδύνατο νὰ ἀναμείνη ἔτι εἴκοσι τέσσαρας

ἢ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρας, ἀφοῦ πρὸ δεκαετίας ἔκειτο ἐν τῇ ἰλύϊ.

— Ἄν δι' ἀναφορᾶς ὑποδείξωμεν τῇ προϊσταμένῃ ἀρχῇ τὰς δυσχερείας; ἠρώτησεν ὁ δὲ Βουξιέρ.

Ὁ κύριος Ὄβερτὲν ἔτριψε τὰς χεῖρας.

— Θαυμασιὰ ἰδέα!

— Λοιπὸν οὕτω θὰ πράξωμεν;

— Ἀκριβῶς.

Οἱ δύο χωροφύλακες ἀπῆλθον φέροντες τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς ἰδίως περὶ τοποθετήσεως φρουρῶν νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας καὶ κρύφα εἰς τὰ ἔλη, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἀφαιρεθῇ λάθρα τὸ σῶμα τοῦ ἐγκληματος, εἰς δ' ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ ἐστήριξε τὰς ἐλπίδας του περὶ διαφωτίσεως τῆς μυστηριώδους ταύτης ὑποθέσεως.

— Παράξενος ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Κρελοῦς τῷ συντρόφῳ του, ὅστις ἤρξατο ἐγκωμιάζων τὸν εἰσαγγελεῖα.

Γ'

Ἡ ὀξύνουια τῆς μαρκησίας.

Ἡ Καικιλία ἠγέρθη βραδέως.

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσῆρχετο ἀπλετοῦν διὰ τῶν δύο εὐρέων τοῦ δωματίου τῆς παρὰ θύρων, ὧν ἡ Σωσσάνη εἶχε σῦρει τὰ παραπετάσματα.

Ἡ νεῆνις ἀφυπνίσθη μᾶλλον τεταραγμένη καὶ νευρική.

Ὅτε ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θύραν εἶδε γυναῖκα σοβαρὰν καὶ εὐθυτενῆ μόλις εἰσελθοῦσαν.

Ἦτο ἡ μαρκησία.

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ λαβοῦσα ἔδραν ἐκάθησεν.

Ἐφερε τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς Καικιλίας

— Ἐχεις πυρετόν, εἶπεν αὐτῇ. Ποῦ ἐκούωσαι; Ἐξῆλθες τὴν νύκτα.

— Ὄχι, ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας.

— Εἶπα τὴν νύκτα. Τὸ ἐπανωφόριόν σου εἶναι κατάθρεκτον. Ἀργότερα ἤρχισεν νὰ βρέχη. Ποῦ ἦσο;

— Ἔστω, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, ἀνίκανος νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ψεῦδος; ἐξῆλθα ἀληθῶς τὴν νύκτα.

— Ποῦ ἦσο; ἐπανελάθειν ἡρέμα ἡ μαρκησία.

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς τὸ εἶπω.

— Δυστυχῆς κόρη!

Ἡ Καικιλία ἐμειδιάσεν.

— Ἀπατᾶσθε, εἶπεν. Δὲν ἐξῆλθα δι' ὅ,τι ὑποθέτετε, μῆτερ μου.

— Ἀλλὰ διατί;

— Δι' ἕν καλὸν ἔργον.

— Ἄ!

— Ἄλλως τε ἡμῶν συνοδευμένη.

— Ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου σου;

— Ὄ! ὄχι.

— Ὑπὸ τίνος λοιπὸν;

— Ὑπὸ δύο γενναίων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας, ὑπὸ δύο ἀσφαλῶν φυλάκων.

— Πῶς ὀνομάζονται;

— Βινίκ καὶ Ζεαννίνος.

— Ἄ! εἶπεν ἡ μαρκησία δάκνουσα τὰ χεῖλη. Ἐπρεπε νὰ τὸ ἐννοήσω. Εἶναι οἱ εὐνοούμενοί σου.

— Ἴσως δὲν ἔχω ἄδικον.

— Ὅχι τοὺς ἀποβάλλω, ὑπέλαθεν ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ διότι ἐξῆλθον τὴν νύκτα μετὰ σοῦ ἄνευ τῆς διαταγῆς μου ἢ τοῦλάχιστον ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου.

— Ὡς θέλετε πράξατε, εἶπεν ἡ Καικιλία. Ὅχι τοὺς λάβω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Πῶς! χωρὶς τὴν θέλησίν μου;

— Ἄ! μῆτερ μου, ἀνέκραξεν ἡ Καικιλία μετὰ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, νομίζετε ὅτι δύναμαι νὰ τοὺς χωρισθῶ; Θέλετε νὰ τοὺς ἀπομακρύνετε, ἐνῶ μόνον αὐτοὶ με ἀγαπῶσι. Τί θὰ μοὶ μείνη λοιπὸν;

— Καὶ ἐγώ;

— Ἐχετε δικαίον, ἀπήντησεν ἡ νεῆνις περίλυπος. Ἄλλ' εἰσθε πολὺ ἀνησυχολημένη, μῆτερ μου! Αἱ ὑποθέσεις σας, οἱ λογαριασμοὶ τοῦ οἴκου, ἡ ἀλληλογραφία σας, αἱ λειτουργεῖαι καὶ οἱ ἱερεῖς, τοὺς ὁποίους δεχέσθε, σὰς ἀπομακρύνουσιν ἀπὸ ἐμέ. Ἄ! Θεέ μου! ἀφήτατέ μοι ἐκείνους, τοὺς ὁποίους

ἀγαπῶ καὶ ἀρέσκομαι νὰ βλέπω, ἐκείνους, οἵτινες μὲ θερμαίνουσιν ἐν τῇ παγετώδει μονώσει μου καὶ δὲν θὰ παραπονεθῶ. Μήπως παρεπονέθη ποτέ; Ἐστὲ δικαία. Σὰς ἔδωκα ποτὲ ἀφορμὴν νὰ μὲ μεμφθῆτε; Ἄν τὴν νύκτα ταύτην ἐξῆλθον μὲ τὴν βροχὴν συνοδευμένη ὑπὸ τῶν δύο ἐκείνων πιστῶν θεραπόντων, μήπως νομίζετε ὅτι τὸ ἔπραξα διὰ νὰ συναντήσω ἐραστὴν ἀναμένοντά με ὡς ἡρώς μυθιστορήματος;

Ἄ! ὄχι. Κατὰ πρῶτον δὲν εἶμαι βεβαία ἂν ἀγαπῶ τινά, πιστεύω δὲ ὅτι οὐδεὶς μὲ ἀγαπᾷ εὐλικρινῶς τοῦλάχιστον καὶ ἄνευ ὑστεροβουλίας. Μίαν μόνην ἔχω ἐπιθυμίαν· θέλω νὰ πράττω τὸ καλὸν ἀλλ' ὅπως τὸ ἐννοῶ ἐγώ. Θέλω νὰ βλέπω εὐτυχοῦντας τοὺς γείτονας ἡμῶν καὶ εὐλογοῦντας ἡμᾶς. Θέλω νὰ μᾶς ἀγαποῦν καὶ ὄχι νὰ μᾶς μισῶσιν. Ἴδου ὁ μόνος σκοπός μου καὶ σὰς τὸ ὁμνῶ ἢ μόνη αἰτία τῶν πράξεών μου.

— Φρεναπάτη! ἐπιδίωξις ἀδυνάτων! εἶπε ζωηρῶς ἡ μαρκησία.

Καὶ προσέθηκε μετὰ πλεοιτέρας γλυκύτητος:

— Ἐχω πεποιθήσιν εἰς σέ, κόρη μου, καὶ δὲν θέλω νὰ μάθω τὰ μυστικά σου. Ἄλλως τε ἐνηλικιωθῆς καὶ εἶσαι ὅπως δήποτε ἀνεξάρτητος. Δὲν πρόκειται περὶ τῆς νυκτερινῆς ἐκδρομῆς σου.

— Περὶ τίνος λοιπόν; ἠρώτησεν ἀμηχανοῦσα ἡ Καικιλία.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ὑπέλαθε:

— Γνωρίζεις τί συνέβη χθές;

— Ποῦ;

— Εἰς Ἑλβέν.

— Ναί! ἡ παραφροσύνη τῆς ἀτυχοῦς Μαριάννας!

— Ἡ παραφροσύνη αὐτῆ, ἂν πρόκειται περὶ τοιαύτης, ἐπῆλθεν εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ διανιδνεύσῃ τὴν τιμὴν τοῦ οἴκου τῆς καὶ παντός εὐρισκομένου ἐν οἰαδήποτε σχέσει μετ' αὐτῆς. Λέγουσι περὶ τίνος ἐγκλήματος τελεσθέντος ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς, τοῦ Πέτρου Κεραυνδάλ, δι' ὃν ἐξεδήλωσα πάντοτε, χάριτι θεῆ! βαθεῖαν ἀποστροφὴν. Ὑπῆρξα λίαν ἐπιεικὴς διὰ τοὺς μεμακρυσμένους τούτους συγγενεῖς. Ἐλπίζω ὅτι τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο θὰ σοὶ ἐξαλείψῃ τὴν συμπάθειαν ταύτην.

— Μῆτε μου, ἡ δυστυχία τῶν ἄλλων πρέπει, τούναντίον, νὰ ἐμπνέῃ πλειότερον οἶκτον.

— Δὲν πρόκειται περὶ δυστυχίματος, ἀλλὰ περὶ φοβεροῦ φόνου.

Ἡ Καικιλία ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ αὐτῆς ἀγκῶνος ἀτενίζουσα τὴν μητέρα τῆς.

— Καὶ ἂν εἰς τὸν φόνον τοῦτον ἤμεθα συνένοχοι; Ἄν ἡμεῖς ἤμεθα ἡ πρώτη αἰτία, μῆτερ μου;

— Καικιλία!

— Ἄν ἡμεῖς ὠπλίσαμεν τὴν χεῖρα τοῦ ἀπέλιπδος ἐκείνου ἐν στιγμῇ παραφορᾶς καὶ ἐσχάτης ἀπελπισίας;

— Παραφρονεῖς, κόρη μου!

— Ὅχι, μῆτέρ μου. Σὰς ὁμνῶ ὅτι εἶμαι εἰς τὸ λογικόν μου. Εἶμαι μόνον εἰκοσαετής ἀλλὰ βλέπω καλῶς καὶ ἐννοῶ. Ἄφεθεῖσα εἰς ἐμαυτὴν καὶ ἐγκαταλελειμένη μὴ

γνωρίζουσα τί νὰ πράξω διὰ νὰ διέρχωμαι τὸν καιρὸν, ἐπλανώμην ἀνὰ τὰ περίξ χωρία, ἤκουα τοὺς λόγους τῶν χωρικῶν ἐπισκεπτομένη καὶ βοηθοῦσα αὐτούς. Ἄν σὰς ἔλεγα πᾶν ὅ,τι ἤκουσα! Οἱ Κεραυνδάλ εἶναι συγγενεῖς μας. Ἡ μάμμη μου δὲν ἐκαλεῖτο δεσποινὴς Κεραυνδάλ; Αὐτοὶ ἦσαν οἱ μικρότεροι τῆς οἰκογενείας. Οἱ μεγαλύτεροι ἔλαβον τὰ πάντα. Δὲν τοῖς ἀφῆκαν τί καὶ ἡμεῖς οὐδαμῶς ἐβοηθήσαμεν αὐτούς. Ἄν ἐδίδομεν εἰς αὐτούς ἐν μέρει τὸ μέρος τῆς μεγάλης περιουσίας μας, μήπως θὰ ἤμεθα ὀλιγώτεροι πλούσιοι; Ἄν ἐβοηθοῦμεν αὐτούς δὲν θὰ διέπραττον τὸ ἐγκλημα φονεῦντες ἕνα ξένον διὰ νὰ κλέψωσιν αὐτόν!

Διατί λοιπὸν νὰ τοὺς ἐγκαταλείψωμεν; Διατί ὁ πατήρ μου δὲν ἔδωκε τι εἰς τὸν Πέτρον Κεραυνδάλ, ἰκετεύοντα αὐτόν; Νομίζετε ὅτι δὲν θὰ ἐμποδίζετο τὸ κακόν; Δὲν εἶμεθα λοιπὸν ἡμεῖς οἱ πρῶτοι ἔνοχοι; Ἄ! μῆτερ μου, ἄς εἶμεθα ἐπιεικεῖς διὰ τοὺς ἄλλους, ἂν θέλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ μὴ κριθῶμεν αὐστηρῶς. Μετὰ τὸν ἐγωισμόν καθιστάμεθα κακοῦργοι καὶ ἂν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς πλήξωσιν, ὁ Θεὸς ὅμως θὰ μᾶς τιμωρήσῃ καὶ ἡ τιμωρία ἤρχισεν ἤδη.

Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν.

Δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρεῶν τῆς. Ἡ μαρκησία εἶδεν αὐτὰ καὶ δὲν συνεκινήθη.

— Τὸν ὑπερασπίζεσαι μετὰ ζήλου καὶ ἀσυγγνώστου θερμότητος καὶ ἐπιρρίπτεις ἐπὶ τῆς μνήμης τοῦ πατρός σου τὰ ἐγκλήματα αὐτῶν.

— Οὐδένα κατηγορῶ· ἐξηγῶ τὴν μοιραίαν συμφορὰν, ἣτις βαρύνει ἡμᾶς ὡς καὶ αὐτούς.

Ἡ μαρκησία ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον πρὸς τὴν κλίνην καὶ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Ἄν αὐτοὶ οἱ Κεραυνδάλ, διὰ τοὺς ὁποίους εἶσαι τόσον ἐπιεικὴς, Καικιλία, εἶχον διαπράξει ἄλλον φόνον φοβερότερον τοῦ πρώτου· ἂν ἐξ ἀνάδρου ἐκδικήσεως ἐφόνευσαν τὸν πατέρα σου· ἂν εἶχα τὴν ἀπόδειξιν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοσοῦτον ἀπέκρυψα, θὰ ἦσο ἔτι τόσον ἐπιεικὴς δι' αὐτούς τοὺς ἀπέλιπδος ὡς λέγεις; Ὅθι τοὺς ὑπερησπίζεσο μετὰ τοσοῦτου ζήλου; Τέλος ἰδέ. Ἀνάγνωσον!

Καὶ ἔτεινε τῇ Καικιλίᾳ τὴν δέσμη τῶν ἐγγράφων, ἅτινα εἶχε δώσει αὐτῇ ὁ δ'Εστρέλ, μετ' ἄλλων μαρτυριῶν, ἅτινα αὐτὴ εἶχε πρὸ πολλοῦ.

Ἡ νεανὶς ἀπόθησεν αὐτὰ.

— Εἶναι ἀνωφελές, μῆτέρ μου. Γνωρίζω αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

— Καὶ δὲν μετέβαλε τὰς ιδέας σου;

— Ὅχι, μῆτέρ μου.

— Τότε δὲν σὲ ἐννοῶ.

— Καὶ ἐγὼ δὲν σὰς ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Καικιλία ζωηρῶς. Μετὰ τὴν ἐπίμονον λοιπὸν ἀποστροφὴν σας, μῆτέρ μου, ἡ αἵματηρὰ αὐτὴ ἀντιζήλια τῶν δύο οἰκογενειακῶν κλάδων θὰ ἦναι αἰωνία! Τὰ ἐγκλήματα θὰ διαδέχονται ἄλληλα. Μετὰ τὸν πατέρα μου θὰ φονεύσωσιν σὰς ἢ ἴσως ἐμέ, ἢ βραδύτερον τὰ τέκνα μου ἂν ἀποκτήσω.

»Ἄ! μῆτέρ μου, ἄς κλείσωμεν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἄς ἀποστρέψωμεν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν φοικαλεοτήτων τούτων. Ἄλλ' ἄς μὴ ἐπιβαρύνωμεν τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐτύφλωσεν ἡ κακοδαιμονία, δι' ἣν ἡμεῖς πταίομεν. Ἄς ἤμεθα εὖπλαγχοι, οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ κατέχουσα ἡμᾶς θλίψις. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἡ ἀληθὴς θρησκεία τοῦ Χριστοῦ; Δὲν λυπᾶσθε τὴν ταλαίπωρον ἐκείνην κόρην, τὴν ὠραίαν ὡς ὁ ἥλιος, μίαν Κεραυνδάλ καταντήσασαν νὰ ζῇ ὡς ὑπηρέτις ἐπαύλεως; Δὲν θαυμάζετε τὸν πρωτότοκον τῆς οἰκογενείας ταύτης, ὅστις ἐργάζεται ὡς ὁ γεωργὸς χωρὶς νὰ παραπονεθῇ διὰ νὰ διαθρέψῃ τὴν οἰκογενεῖάν του; Ἐν τούτοις εἶναι βαρόνος δὲ Κεραυνδάλ ἴσος τοῦλάχιστον μὲ τὰ μεγαλειότερα ὀνόματα τῆς Βρεττανίας! Μῆτέρ μου, ἐστὲ καλὴ καὶ ἄς πράξωμεν δι' αὐτούς ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πράξῃ τις πρὸ ἡμίσσεως αἰῶνος. Πόσα κακὰ δὲν θὰ προελαμβάνοντο!»

Ἐσιώπησε καὶ ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν τῆς νὰ ἐπαναπέσῃ ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπῆστραπτον.

— Πάσχω πολὺ, ἐψιθύρισε. Δὲν εἰςέυρω τί ἔχω.

Βῆξ ξηρὰ διέσεισεν αὐτήν.

— Ἐκρύωσες τὴν νύκτα, εἶπεν ἡρέμα ἡ μαρκησία.

— Ἴσως. Ὅθι παρέλθη.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἐκράτει τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς τῆς μεταξύ τῶν ἰδικῶν τῆς.

Ἦθελε νὰ φθάσῃ βαθμηδὸν εἰς τὸν σκοπόν τῆς καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι θὰ ἐζήτηι.

— Ἐστὼ, κόρη μου, θὰ πράξωμεν ὅ,τι θέλεις.

— Ἀληθῶς;

— Ναί, ἔχεις δίκαιον. Δὲν ἐσκέφθην μερικὰ πράγματα δίκαια. Ὅθι εὐχαριστήθῃς. Ἦδη ἄφες με νὰ σοὶ ὁμιλήσω διὰ τὴν ὑπόθεσιν, διὰ τὴν ὁποίαν ἦλθα.

— Περὶ τοῦ κυρίου δ' Ἀμβαρῆς; ἠρώτησεν ἡ Καικιλία πικρῶς.

Ἡ μαρκησία ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν,

— Ναί.

Ἡ Καικιλία ἀποκρύπτουσα τὴν ἀδιαφορίαν τῆς εἶπε:

— Σὰς ἀκούω, μῆτέρ μου.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ κινηθῇ εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην· οὐδὲ θὰ ἠδύνατο καὶ ἂν ἤθελε, διότι οἱ θρασύτεροι ἐφρούρου τὴν διάβασιν.

Τινὲς παρετήρουν τὴν στέγην, ἄλλοι ἐζήτουν νὰ κρυβῶσιν εἰς τὸ ὑπερφῶν...

Είδον θύραν τινά, καὶ πάντες ἔδραμον ἐκεῖ ὅπως τὴν ἀνοίξωσιν.

Οἱ πρῶτοι συμπίεσθέντες οὐδὲ νὰ κινήθωσιν ἠδύναντο, οὐχὶ νὰ πράξωσι τι. Οἱ ὀπισθεν αὐτῶν συνωθούμενοι ἐβλασφήμουν τὴν βραδύτητα τῶν καὶ ἐπίεζον αὐτοὺς ἔτι μᾶλλον.

Ὁ Ρινάλδος τῆς Καζέρτας, ὅστις μετὰ τὴν παρατήρησιν, ἧτις διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του, εἶχε μείνη ὡσεὶ ἀφηρημένος, ἀνετινάχθη αἰφνης καὶ ἀνέκραξεν :

— Ἐντροπιασμένοι !... λαμβάνετε μέρος εἰς συνωμοσίαν καὶ δὲν ὑπολογίζετε πάσας τὰς περιπτώσεις... τόσον τὸ χειρότερον διὰ σᾶς. Μὴ φοβήσθε...

Οἱ Νεαπολίται φημίζονται ὡς ἀλλοθεν δειλοὶ ἢ γενναῖοι... καὶ ὅμως ἡ φήμη πλανᾶται· αἰδὲ ἱστορίαι ἀναφέρουσι πολλὰ αὐτῶν κατορθώματα, ὅταν ἄλλος διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ τῶν λόγων τοὺς ἐνεθάρρυνε.

Ὅθεν καὶ οἱ συνωμῶται, ἀκούσαντες τοὺς λόγους τοῦ Καζέρτα, μετέβηλον γνώμην καὶ ξιφουλκήσαντες ὡμόσαν νὰ πολεμήσωσιν ἄχρι τῆς τελευταίας τοῦ αἵματος αὐτῶν ρανίδος.

Κατὰ παράδοξον δὲ ἀντίθεσιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, οἱ φκνέντες προθυμότεροι εἰς τὴν φυγὴν, ἀπῆλθον τότε νὰ τοποθετηθῶσιν εἰς τὴν κινδυνωδέστεράν θέσιν.

Οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Μαμφρέδου, ἀφοῦ τρίς, καὶ πάντοτε ματαίως, ἐπανελάθον τὴν πρόσκλησιν πρὸς τοὺς ἐντὸς τῆς οἰκίας ν' ἀνοίξωσιν τὴν θύραν ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, ἔθραυσαν αὐτήν.

Πρῶτος ὁ βασιλεὺς ἀνῆλθε τρέχων τὰς κλίμακας, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου ἱππότη. Διέτρεξαν πολλὰ δωμάτια, χωρὶς νὰ εὗρωσιν ἴχνος ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ τέλος ἐφθασαν εἰς θύραν τινὰ κλεισμένην.

Ἀπεπειράθησαν ν' ἀνοίξωσιν αὐτὴν διὰ τῶν χειρῶν, καὶ μὴ δυνηθέντες τὴν κατέρριψαν διὰ τῶν πελέκεων, μετὰ μεγάλου ὄρους μόχθου, διότι ἦτο καλῶς μοχλωμένη ἔσωθεν.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν εὗρον ψυχὴν ζῶσαν.

Ἐπὶ τινος τραπέζης μόνον ἦσαν πολλοὶ μανδῦαι, τεμάχια ἱματίων καὶ δύο ξίφη χαμαὶ, πῦρ, κηρία πολλὰ ἀνημμένα, — πάντα ταῦτα μαρτύρια προφανῆ, ὅτι ἦσαν ἐκεῖ ἄνθρωποι, — οἵτινες ὅμως εἶχον γίνῃ ἀφαντοί.

Ὁ Μαμφρέδης, ἰδὼν ἔγγραφά τινά, ἐξήτασεν αὐτὰ καὶ ἔμεινεν ἐκθαμβος, γνοὺς ὅτι ἦσαν ἐπιστολαὶ τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Καρόλου, τῶν ἐχθρῶν του, πρὸς τοὺς συνωμῶτας.

Ἐν τούτοις, οἱ ἀκόλουθοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσωσι πῶς ἀπέδρασαν οἱ προδότες, διέπραττον τὰ παραδοξότερα πράγματα.

Ἀπέναντι τῆς θύρας, δι' ἧς εἰσῆλθον, ἦτο μικρὰ τις θύρα τεθωρακισμένη διὰ σιδήρου, ἧτις ἐφαίνετο στερεωτάτη.

Νομίσαντες ὅτι αὕτη ἔφερεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχον καταφύγη οἱ ζητούμενοι,

ἔδραμον πάντες καὶ προσεπάθουν ν' ἀνοίξωσιν αὐτήν, ὡς πρὸ ὀλίγου εἶχον πράξει οἱ συνωμῶται. Ἡ θύρα ἤρξατο ἤδη νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὰς ἐπανελημμένας ὠθήσεις, ὅτε ὁ ἀρχηγὸς παρετήρησεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐφυγον δι' αὐτῆς, διότι οἱ μοχλοὶ ἦσαν τεθειμένοι ἐκ τοῦ μέρους, ὅπερ ἔβλεπε πρὸς αὐτούς. Τότε συνέβη τι παράδοξον. Εἰς τῶν ἀκολουθῶν, ἀφωσιωμένος λίαν εἰς τὸν βασιλέα του, παρατηρῶν τὰ ἐπιτοίχια τῆς αἰθούσης, εἶδεν ἐφ' ἐνόος αὐτῶν, ἀπεικονισμένον τὸν Πάπαν, ἐν μέσῳ τοῦ συνεδρίου τῶν καρδινάλιων, καθ' ἣν στιγμὴν προσεφέρετο αὐτῷ ὁ ἱππὸς καὶ ὁ φόρος, ὃν πρὸ τινος αἰῶνος εἶχεν ἐπιβάλῃ ἐπὶ τοῦ βασιλέως. Καταλειφθεὶς ὑπὸ ὀργῆς, ἔρριψε δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ἰσχύος τὸν πέλεκυν κατὰ τοῦ ἐπιτοίχου ἐκείνου. Ὁ Πάπας ὑπῆρξεν εὐτυχῆς, ὃν ἐξ ὑράσματος, διότι ὁ πέλεκυς εὗρεν αὐτὸν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ ὠτός καὶ ἐδιχοτόμησε τὴν κεφαλὴν του. Ὁ πέλεκυς ὅμως δὲν ἀπεκρούσθη, ὡς θὰ συνέβηνεν, ἀν ἐκτύπα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀλλ' εἰσδύσας ἐν τῷ ἐπιτοίχῳ ἐγένετο ἀφαντος καὶ ἠκούσθη κυλισθεὶς μακρὰν.

Ὁ τρόμος τοῦ ἀκολουθοῦ ὑπῆρξε μέγας. Ὁλίγον ἔλειψε νὰ γονυπετήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τοῦ ὑπάρχματος. Ἄλλ' ὁ ἀγνωστὸς ἱππότης, — ὁ Ρογήρος, διότι οὗτος ἦτο — δραμών, ἔσχισε τὸ ἐπιτοίχον καὶ ἀπεκάλυψεν εὐρύτατον διάδρομον.

Ἡ τοιαύτη ἀνακάλυψις, ἐπίσης καὶ ἡ παρατήρησις τοῦ ἀρχηγοῦ, ἀπέτρεψαν τοὺς ἀκολουθοὺς πάσης περαιτέρω προσπάθειας πρὸς διὰρρηξιν τῆς μικρᾶς θύρας ἐκείνης. Πάντες δὲ περιέμειναν τὰς διαταγὰς τοῦ Μαμφρέδου. Οὗτος, γενναῖος ὢν, ἀρπάσας διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐν τῶν κηρίων, ὤρμησεν εἰς τὸν διάδρομον, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων του.

Ἡ αἴθουσα, ἐν ἣ συνῆρχοντο οἱ συνωμῶται, ἐχρησίμευεν ὡς ποινικὸν δικαστήριον, ὅτε ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πάπα ἐκυβέρνα τὸ Βενεβέντον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μικρὰ θύρα, ἣν οἱ ἀκόλουθοι ἤθελον νὰ καταρρίψωσιν, ἦγεν εἰς τὰς φυλακάς. Ὁ ὑπὸ τὸ ἐπιτοίχον κρυπτόμενος μακρὸς διάδρομος ἐχρησίμευεν εἰς τὰς βασάνους. Ὡσεὶ ἀριστοτεχνήματα, συνηθροισμένα ἐν Μουσεῖῳ, ἦσαν ἐκεῖ κατὰ τάξιν τοποθετημένα τὰ ὄργανα, δι' ὧν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐξηναγκαζόντο εἰς τὴν ἐξομολόγησιν οἱ καταγοροῦμενοι.

Ἐκεῖ ἦσαν οἱ χαλύβδινοι ραβδίσκοι, ἐσκωριασμένοι μικρὸν ἐκ τῆς μακρᾶς ἀρηστίας καὶ χρυσιμύοντες διὰ τὴν λεγομένην βάσανον τῶν σφαιρῶν, ἧτις συνίστατο εἰς τὴν μεταξὺ τῶν δακτύλων εἰσαγωγὴν τῶν ραβδίσκων καὶ εἰς τὴν ἰσχυρὰν εἶτα αὐτῶν σύσφιγξιν. Εἰς τὴν βάσανον ταύτην ὑπέβηλλον συνήθως τὰς γυναῖκας, τοὺς παῖδας καὶ τοὺς γέροντας. Ἐκεῖ ἦτο τὸ βάθρον, τεμάχιον ξύλου τριγωνικόν, ὅπερ ἐτίθετο ὑπὸ τοὺς γυμνοὺς ποδας τοῦ βασανιζομένου, ὃν ἐξηναγκαζόν νὰ μένη ὀρθὸς ἀπ' αὐτοῦ, ἐνόσφ διήρκει ἢ ἀπαγγελία δύο Ἐλεήσῳ με ὁ Θεός. Ἐκεῖ

ἦτο τὸ σχοινοῦν, τὸ ὑπὸ τῶν νομοδιδασκάλων καλούμενον βασιλεὺς τῶν βασάνων. Ἐκεῖ ἦτο ἡ αἰξ, ἧτοι κλίνη ἐχουσα σχῆμα νώτων ὄνου, ἐφ' ἧς ὁ βασανιζόμενος ἐξηναγκαζέτο νὰ μένη ὑπτίος. Ἐκεῖ ἦσαν χειροπέδες, φίμωτρα, λαβίδες καὶ πλῆθος ἄλλων δικαστικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὀργάνων.

Νῦν, κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον νῦνόνησεν ἡμᾶς ἡ αἰώνιος φιλανθρωπία, οὐ μόνον αἱ ἀτιμῖαι ἐκεῖναι κατηγορήθησαν, ἀλλὰ καὶ ὀλίγιστοι γινώσκουσιν εἰς τί συνίσταντο αὐταί, χάρις εἰς τοὺς φιλανθρώπους συγγραφεῖς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, οἵτινες ἀπήλλαξαν τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ τοιοῦτου αἰσχους. Καὶ ὅμως ἀναγκάζομαι μετὰ βαθυτάτης θλίψεως νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὰ ἐγκλήματα, ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῶσιν ὑπερπελέονασαν. Ἐκ τῶν συγγραφέων ἐκείνων, ἐλήφθη τὸ τελευταῖον μέρος καὶ ἀφέθη κατὰ μέρος τὸ πρῶτον· οὐδ' ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ σμῆμα τοῦ συλλογισμοῦ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ τῆς μείζονος καὶ τῆς ἐλάσσονος. Ἄλλ' ἀρκεῖ! οἱ λόγοι μου ὄζουσι μᾶλλον μωρίας· καὶ ὅμως ἄχρις οὐ δὲν με πείσωσι περὶ τοῦ ἐναντίου, θὰ ἐπιμένω πιστεύων ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀφῆρσαν τὴν ταινίαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ταύρου, πρὶν ἢ εἰσαγάγωσι τοῦτον εἰς τὸν περίβολον.

Ὁ Μαμφρέδης, χωρὶς νὰ προσέξῃ κἄν εἰς τὰ ὄργανα ἐκεῖνα, ἔτρεχεν ἀκατάσχετος, διῆλθε μέγιστον ἀριθμὸν δωματίων καὶ διαδρόμων, ὧν αἱ θύραι, ἐνῆκα τῆς μεγάλης σπουδῆς τῶν δραπέτευσάντων, εἶχον ἀφεθῆ ἀνοικταί, καὶ ἐπὶ τέλος εὐρέθη ἀπροσδοκῆτως ἐν τινὶ ἐρήμῳ ὀδῷ παρὰ τὰ τεῖχη. Παρατήρησε μετὰ προσοχῆς, ἠκρασθη, .. βαθυτάτη σιγῇ... Ἔστη ἐπὶ τινος στιγμᾶς δισταζών, ἀν ὤφειλε νὰ παλινδρομήσῃ ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Εἶτα ἔκρινε κάλλιον νὰ παλινδρομήσῃ. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συνελεύσεως, διέταξε τοὺς ἀκολουθοὺς νὰ λάβωσι τοὺς μανδῦας, τὰ ξίφη καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο εἶχον καταλίπη ἐκεῖ οἱ συνωμῶται. Αὐτὸς δὲ εἶχε θέσῃ ἐπιμελῶς ἐν τῷ κόλπῳ του τὰς ἐπιστολάς τῶν ἐχθρῶν του. Πορευόμενος εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐνόησεν ὅτι ὁ ἀγνωστὸς ἱππότης, δραξάμενος τῆς εὐκαιρίας, εἶχε γίνῃ ἀφαντος. Τὸ ἀπροσδοκῆτον τοῦτο δὲν νῆξῃσε τὴν ἐκπληξίν του, ἀλλὰ τὰς ὑπονοίας του.

Ἐν τούτοις, ὁ Ρινάλδος καὶ ὁ Ἀνσέλμος, πνευστιῶντες, ἀσθμαίνοντες, ἐφθασαν εἰς τοὺς οἴκους των. Τίνι τρόπῳ δὲ κατώρθωσαν ν' ἀποφύγωσι τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον θὰ εἰπῶμεν ἐν ὀλίγοις.

Ὁ κόμης τῆς Τσέρρας, ὅστις ὑπερέβαινε καὶ τὸν διάβολον αὐτὸν κατὰ τὴν πονηρίαν, δὲν εἶχεν ἐκλέξῃ ἀσκόπως τὸ μέγαρον τοῦ παπικοῦ ἀντιπροσώπου διὰ τὰς νυκτερινὰς τῶν συνωμοτῶν συνελεύσεις. Πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ ἐκ Νεαπόλεως, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῶν μυστικῶν αὐτοῦ ἐξόδων. Ἡ πρώτη δ' αὐτοῦ φροντίς, μόλις ἀφίχθη εἰς Βενεβέντον, ὑπῆρξε νὰ ἐξακριβώσῃ ἀν ἦσαν ἀληθῆ

όσα ἐφημίζοντο. Ἡ τύχη ἠνένησεν αὐτὴν καὶ ἔν τινι τῶν ἀρχαίων εὔρε τὸ σχέδιον τοῦ μεγάρου ἐκείνου. Ἄν δὲν ἀπεκάλυψεν, ἀμα τῷ θυρόβω, τὴν ἐξοδον, αἰτία τοῦτου ὑπῆρξεν ἡ μοχθηρὰ αὐτοῦ φύσις. Δειλότατος ὢν, ἔχαιρε βλέπων τὸν ἐξευτελισμὸν τῶν ὁμοίων του, καὶ ἡ καρδιά του ἀνεκουφίζετο ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐκείνῃ τῆς χαμπερίας. Καὶ ἂν ὑπερτάτῃ ἀνάγκῃ δὲν τὸν ἐξηνάγαζε, δὲν θὰ ἔθετε τέρμα εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς πνευματικῆς ἐκείνης αἰσχύνης, ἥτις ἦτο τὸ μᾶλλον ἀρεστόν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ θέαμα. Ὡς ἐκ τούτου, ἐνόσφ ἔβλεπε τὸν τρόπον δεσπόζοντα ἐν μέσφ τῶν συνωμοτῶν, ἴστατο εὐφραίνόμενος καὶ ἀμνημονῶν τοῦ κινδύνου. Ἄλλ' ὅτε εἶδεν αὐτοὺς καταληφθέντας ὑπ' ὀργῆς καὶ ἀποφασίσαντας νὰ ὑπερασπισθῶσι καὶ ν' ἀποθάνωσι, τότε, ὡσανεὶ μὴ ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὸ φῶς τῆς τοιαύτης γενναιότητος, ἀνεκοίνωσεν αὐτοῖς ὅτι ὑπῆρχε μέσον νὰ σωθῶσι διὰ τῆς φυγῆς. Ἄν οἱ συνωμῶται ἀπεδέξαντο γηθοσύνως τὴν τοιαύτην ἀνακοίνωσιν, ἀφίνομεν νὰ τὸ ἐνόησωσιν οἱ γινώσκοντες ὅτι, ἂν ἡ ἀπελπισία καθιστᾷ ἐνίοτε γενναίον τὸν ἀνθρώπον ἢ βεβαιοτῆς τῆς σωτηρίας συχνάκις ἐμπνέει αὐτῷ δειλίαν.

Δὲν εἶχον ἔτι συνέλθῃ ἐκ τῆς ἀγωνίας οἱ δύο κόμητες, ὅτε εἶδον εἰσελθόντα εἰς τὴν αἴθουσαν ἕνα τῶν ἀκολούθων τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του προσεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ μεταβῶσιν ἀμέσως εἰς τὴν αὐλήν.

— Εἰξεύρετε τὴν αἰτίαν τῆς προσκλήσεως ταύτης, ἀκόλουθε ;... ἠρώτησεν ὁ Τσέρρας, μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονήσιν του.

— Ἐχω μόνον διαταγὴν νὰ προσκαλέσω ὑμᾶς νὰ μεταβῆτε ἀμέσως εἰς τὴν αὐλήν... Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ ἀκόλουθος ὑπεκλίνατο καὶ ἀνεχώρησεν.

— Δὲν πηγαίνω, εἶπεν ὁ κόμης Ἀνσέλμος. Ὅχι βέβαια. Ἄν θέλουν νὰ με συλλάβουν, ἄς ἔλθουν... ἀλλὰ νὰ ὑπάγω μόνος νὰ θέσω τὴν κεφαλὴν μου ὑπὸ τὸν πέλεκυν, οὔτε θεὸς, οὔτε ἀνθρώπινος νόμος μοὶ τὸ ἐπιβάλλει. Ἐμπρός, ἐγέρθητε, κόμη... δὲν εἶναι πλέον καιρὸς σκέψεων... ἄς φύγωμεν.

— Πάντοτε νὰ φεύγωμεν... πάντοτε νὰ φεύγωμεν... καὶ ποτὲ νὰ μὴ κτυπήσωμεν, ἀπήντησεν ὁ Καζέρτας. Πήγαινε, ἂν θέλῃς... ἐγὼ ἀποστρέφομαι τὰς συμβουλὰς τοῦ φόβου... Δὲν παρήλθεν ἀκόμη μία ὥρα, ἀφ' ἧς ἠτοιμαζόμεν ν' ἀποθάνω, ἀνευ ἐκδικήσεως· τῶρα, πρὶν ἢ ἀποθάνω, δύναμαι νὰ κολακευθῶ ὅτι θὰ ἴδω τὸ αἷμα τοῦ ἐχθροῦ μου... Ἡ ἐκδίκησις τοῦ νοῦ ἀπέτυχε... ἡ τῆς χειρὸς δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποτύχῃ... Δὲν ἔχεις καὶ σὺ ἐγχειρίδιον ; Τί φοβεῖσαι ; Ὁ θάνατος ἐξοφλεῖ, πάντας τοὺς λογαριασμούς.

Καὶ λαβὼν τὸν Ἀνσέλμον ἐκ τοῦ βραχίονος προσέθετο :

— Ἐλθέ.

— Ἴδού, κύριε κοντόσταυλε... Ἴδού, κύριε θησαυροφύλαξε... ἀνέκραξεν ὁ Μαμφρέδης, μόλις εἶδεν εἰσελθόντας εἰς τὴν

αἴθουσαν τοὺς κόμητας τῆς Καζέρτας καὶ τῆς Τσέρρας... Ἴδού ἡ τόσον φημιζομένη πίστις τῶν βαρόνων μου. Ἐνῶ ἐγὼ μοχθῶ ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ νὰ τοὺς προφυλάξω ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν ξένων, ἐνῶ ἐτοιμαζόμεν νὰ χύσω τὸ αἷμά μου ἐν τῷ πεδίφ τῆς μάχης, πρὸς ὑπεράσπισίν των, ἐκεῖνοι, φθονοῦντες μὴ τελειώσω ἐνδόξως ζῶν καταστραφεῖσαν ὑπὸ τῶν μόχθων, συνωμοτοῦσιν ὅπως μὲ δολοφονήσωσι... καὶ προσφέρουσιν εἰς τὸν ἐχθρόν μου τὸν θρόνον μου... οἱ ἄπιστοι !

— Βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Καζέρτας, εἰσθε βέβαιοι, ὅτι δὲν σὰς ἠπάτησαν ;

— Μὲ ἠπάτησαν ; Παρατηρήσατε ἂν ἀπατώμαι... ἀνάγνωτε τὰς ἐπιστολάς ταύτας, ἴδετε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κόμητος τῆς Προβηγκίας καὶ κρίνατε ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τί προσέφερον εἰς αὐτὸν οἱ ἄχρητοι.

— Φρίσσω ! ἀνέκραξαν ταῦτοχρόνως οἱ δύο κόμητες.

— Εἶναι ἀθλιότης !... Θέλουν νὰ γίνω σκληρός... προσπαθοῦν νὰ με κάμωσι νὰ κηλιδώσω τὴν φήμην μου, ὡς ἀγαθοῦ ἡγεμόνος... θὰ τὸ ἐπιτύχωσιν. Ὁ ἥλιος τῆς αὐριον ἴσως φωτίτῃ διὰ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἀκτίνων ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα κεφαλάς χωρισμένας ἀπὸ τῶν σωμάτων. Ἐδῶ, ὅπου ἐκάλεσα αὐτοὺς διὰ νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ βασιλείου, ἐδῶ, μὲ προδίδουν... οἱ ἄτιμοι !

— Ἐγὼ πάντοτε ἐσυμβούλευσα εἰς ὑμᾶς αὐστηρότητα, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Τσέρρας, καὶ ἀγνοῶ διατί ὑπερίσχυσεν ἡ κακὴ συμβουλή... Οἱ ἀγαθοὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἐπιεικειᾶς... διὰ δὲ τοὺς πονηροὺς ἀπαιτεῖται δικαιοσύνη... καὶ δικαιοσύνη αὐστηρά, ἀμείλικτος.

— Τί κακὸν ἔπραξα εἰς τοὺς βαρόνους, ὥστε, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸ αἶσχος, τὸ ὅποιον θὰ καλύψῃ αὐτοὺς ἐκ τούτου, ζητοῦν νὰ καταστρέψουν τὸν βασιλέα ;

— Τὸν υἱὸν τοῦ Φρειδερίκου !... προσέθετο ὁ Καζέρτας.

— Ἄγιε Γερμανέ ! ἀνέκραξεν ὁ Τσέρρας, εἶναι δυνατὸν νὰ προτιμοῦν ἕνα ἄγνωστον, ἀπὸ ἕνα τόσον συνετὸν, τόσον ἐνάρετον αὐθέντην !...

— Ὅχι, πιστοὶ μου... εἶμαι ἐγκληματίας... Ἄλλ' ἂν ὁ Μαμφρέδης ἡμάρτησε, δὲν ἡμάρτησε κατ' αὐτῶν... καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐσιώπησε, μετὰ μακρὰν δὲ σιωπὴν ἐψιθύρισεν : ἴσως κατεδικάσθην... ἴσως αὕτη εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς τιμωρίας... ἄς πράξωμεν ὅμως πᾶν ὅ,τι προσήκει, ἐν τῷ ἄρατῷ τούτῳ κινδύνῳ, εἰς γενναίον ἀνδρα... καὶ ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ... Βαρῶνοι, καθήσατε.

Ἄφου ἐκάθησαν, ἤρξατο, διὰ θαυμασίας ταχύτητος, νὰ ὑπαγορεύῃ αὐτοῖς διαταγὰς πρὸς τοὺς τοποτηρητάς, πρὸς τοὺς διοικητάς καὶ τοὺς λοιπούς, ἐν ταῖς διαφόροις τοῦ βασιλείου πόλεσιν, ἀντιπροσώπους του, ἐν αἷς ἔλεγεν αὐτοῖς ν' δράμωσι μετὰ τῶν φρουρῶν ὅσον τάχιστα, ὑποδεικνύων τὴν ὁδόν, ἣν ὤφειλον νὰ ἀκολουθήσωσι, τοὺς σταθμούς, ὅπου ἔμελλον νὰ σταθῶσι, καὶ τὴν Καπύην καὶ τὸν

ἅγιον Γερμανόν, ὡς μέρη, ὅπου ὤφειλον νὰ συγκεντρωθῶσι. Τὰς διαταγὰς ταύτας ὑπέγραψε καὶ ἐσφράγισε χωρὶς κἂν ν' ἀναγνώσῃ... Οὕτω δὲ διήλθε μέγα μέρος τῆς νυκτός... Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας ταύτης, διέταξε τὸν Τσέρραν ν' ἀποστείλῃ τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα ἀμέσως δι' ἰδιαιτέρων ταχυδρόμων... Ἐμείνει δὲ μόνος μετὰ τοῦ Καζέρτα.

— Σὺ τοῦλάχιστον δὲν μὲ προδίδεις, ὦ πιστέ μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ Μαμφρέδης, λαβὼν τὴν χειρὰ του. Ἡ φιλία ἡμῶν εἶναι πολὺ παλαιά... ἤρξατο ὑπὸ τὴν αἰγίδα πλάσματος, τὸ ὅποιον τῶρα εὐλογεῖ βεβαίως αὐτὴν ἀπὸ τοῦ παραδείσου... Ὡ! εἶμαι ἀδιάκριτος ἀνανεῶν ἐν σοὶ τοιαύτην θλίψιν. Ὁ χρόνος δὲν ἐθεράπευσε τὴν πληγὴν σου ; Δυστυχῶς ὁ χρόνος οὐδεμίαν ἔχει ἰσχὺν κατὰ τῶν τοιούτων θλίψεων !

... Πήγαινε τῶρα, φρόντισε μετὰ τοῦ κόμητος Ἰορδάνου διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πόλεως ταύτης καὶ τῆς οἰκογενείας μου. Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὀλίγων ἀνταρτῶν, οὔτε ὀφείλω, οὔτε δύναμαι νὰ ἐγκαταλείψω ἀπροστατεύτους τοὺς πιστοὺς μου. Θὰ ἀπέδιδον τοῦτο εἰς δειλίαν μου. Ἄν ἦναι πεπρωμένον νὰ δύσῃ ὁ ἀστὴρ τῆς Σομβίας, ἄς δύσῃ μεθ' ὅσης λαμπρότητος ἀνέτειλε... Τὸ ὄνομα τῶν πατέρων μου ἀκτινοβολεῖ ἀκηλίδωτον... ἐγὼ δὲ δὲν θὰ τὸ κηλιδώσω... Εἶναι εὐκολον νὰ φαίνεται τις μέγας, ὅταν ἡ τύχη τὸν ἀνυψώσῃ... δύσκολον ὅμως ὅταν τὸν καταβιβάσῃ... Πήγαινε καὶ φρόντισε... Ἐχεις τόσῃν σύνεσιν, ὥστε δύνασαι νὰ κυβερνᾷς Κράτος... πράξε πᾶν ὅ,τι θέλεις, ἀρκεῖ νὰ μὴ χυθῇ αἷμα... Ἄς καταστήσωμεν τοὺς προδότας ἀνικάνους νὰ καταστρέψωσι τοὺς ἀγαθοὺς... Τιμωρία αὐτῶν ἔστω τὸ αἶσχος ὅτι ἐχάλκευσαν ματαίως ἐπαίσχυντον ἔργον. Περιμένω πολλὰ ἐκ τῆς ἐπαγρυπνήσεως καὶ τῆς πίστεώς σου.

Ὁ Καζέρτας ἐδέξατο τὰς θωπείας ταύτας ὡς τιθασειθεῖς λέων καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ κόμης τῆς Τσέρρας, ἀφοῦ ἔπεμψε τοὺς ταχυδρόμους, ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα. Καθ' ὁδὸν δ' ἐσκέπετο :

— Κρίνε, κεφαλὴ μου, ἂν ἡ ὥρα ἦναι κατάλληλος ν' ἀποκαλυφθῶμεν... Μὴ προκατέλαβεν ὁ Γισφρέδος τὴν δίοδον ;... Μὴ προτεποιεῖτο πρὸς ἡμᾶς ὁ Μαμφρέδης ;... Ὁ Γισφρέδος δὲν φαίνεται, καὶ ὁ Μαμφρέδης εἶναι ἱκανὸς νὰ πράξῃ κάθε τι... Ἄλλ' ὁ Γισφρέδης δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶπεν αὐτῷ πῶς καὶ πότε... ὄχι... δὲν εἶχον ἐμπιστευθῆ τούτο εἰς αὐτόν... καὶ καλῶς ἔπραξα... Λοιπὸν ἡ ἐξωμολόγησις μου δύναται νὰ ἦναι ἀκόμη ἀναγκαία καὶ ν' ἀμειψθῇ... Ποῖος μὲ βεβαιώνει ὅτι ὁ Μαμφρέδης θὰ μὲ ἀνταμείψῃ ; Ἄν εἶχον τοῦλάχιστον ἐγγύησιν... τότε ναί... Ἐκεῖνος βεβαίως θὰ μὲ καταφρονήσῃ... Τί σημαίνει ;... Μὴ δὲν καταφρονῶ ἐγὼ αὐτὸς ἐμαυτόν ;... Αὐτὸ δὲν ὑπολογίζεται... ἀρκεῖ νὰ ἦτο βεβαία ἡ ἀμοιβή... Ἄν μοὶ ὤρκετο ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου... ἀλλ' εἶναι αἰρετικὸς... Ἐπὶ τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας του... εἶναι τὸ αὐτό... ἀλλὰ δύναμαι νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι πάντοτε θὰ ἀνταμείψῃ

τὸν πρῶτον καταγγελέα, ὅπως οἱ ἄλλοι ἐνθαρρυνόμενοι ἐκ τούτου, ἀποκαλύπτωσιν αὐτῷ τὰς μελλούσας τυχὸν συνωμοσίας. Βεβαίως τώρα δὲν θὰ ἦτο σύνεσις νὰ τιμωρήσῃ καὶ οὐχὶ νὰ βραβεύσῃ... καὶ ὁ Μαρφρέδης δὲν εἶναι μωρός... Οὔτε ἐγώ, οὔτε ἐκεῖνος ἐπιθυμοῦμεν νὰ μείνω εἰς τὸ πλευρόν του... Θὰ μὲ στείλῃ διοικητὴν εἰς μεμακρυσμένην τινα ἐπαρχίαν τῆς Σικελίας. Τόσον τὸ καλλίτερον δι' ἐμέ... θὰ κυβερνῶ κατ' ἀρέσκειαν... Θὰ ἔχω δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου... "Αἱ ποία εὐφροσύνη νὰ ὑπογράψῃ τις θανατικὰς ἀποφάσεις; Ἰδέτε πῶς ἡ ἐλπίς κάμνει τὸν ἀνθρώπον μωρόν... "Αν ἔλθῃ ὁ Κάρολος;... Τὸ ὀλιγώτερον, τὸ ὅποτον διακινδυνεύω μένων εἶναι ἡ κεφαλή. "Αν φύγω, θὰ περιέρχωμαι τὸν κόσμον ἀθλιος ἐπαίτης... φοβερόν ἐγκλημα εἶναι ἡ πενία!... Πανταχοῦ τῆς γῆς εἶναι δικαστήρια ἐπιτήδεες ὅπως τιμωρῶσιν αὐτήν... Οὔτε τὰ τιμάρια μου, οὔτε τὴν διοίκησίν μου δύναμαι νὰ φέρω μετ' ἐμοῦ... "Ας συμφωνήσωμεν τοῖς μετρητοῖς... Οὕτω εἶναι καλλίτερον... Πηγαίνω εἰς Τράπανι... Ἐτοιμάζω πλοιάριον... καὶ ἂν τὰ τοῦ Σοηβοῦ πάρουν τὸν κατήφορον, φεύγω εἰς τοὺς Σκρακηνούς... καὶ ἐν ἀνάγκῃ γίνουμαι ἐξωμότης... "Ἡ γῆ τῆς γεννησέως μου;... Τί γέννησις;... "Ὅπου ἡ φύσις παράγει τὸ φαιδρῶνον τὸ αἶμα ὑγρόν, ὅπου ἡ καλλονὴ παρέχει τὴν εὐνοϊάν της εἰς τὸ νομισματοποιημένον αἰσθημα, ὅπου ὑπάρχουν ψυχαὶ πρὸς διαφθοράν, ἀρεταὶ πρὸς χλευασμόν, ἐλαττώματα πρὸς χρησιμοποίησιν... ἐκεῖ εἶναι ἡ πατρίς μου... "Ἐν ἐπιλόγῳ... ὁ Ρινάλδος ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐπικίνδυνος... ἔλειψεν ἀπὸ τὸν λόγον του, καὶ ἡ σύνεσις ἀπαιτεῖ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω.

Τοιαῦτα δὲ σκεπτόμενος, ἀφίκετο εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ βασιλέως.

— Ἀνσέλμε... (εἶπεν αὐτῷ ὁ κόμης τῆς Καζέρτας, δραμῶν εἰς συνάντησίν του, διότι κατὰ τύχην εἶχεν ἐπανέλθῃ πρὶν ἐκείνου) ... σὲ ἐπερίμενα.

— Συνέβη τίποτε ἀπαίσιον, αὐθέντα;

— Τίποτε... "Ὁ Μαρφρέδης δὲν δυσπιστεῖ εἰς ἡμᾶς... Μὴ ἀποθαρρυνθῆς, Ἀνσέλμε... "Ας ἀντιμετωπίσωμεν τὴν τύχην... "Ἡ ὑπόθεσις ἡμῶν δὲν εἶναι ἀκόμη ἀπηλπισμένη... Παρέδωκες τὰς διαταγὰς;

— Τὰς παρέδωκα.

— Καὶ διέταξες ν' ἀναχωρήσουν οἱ ταχυδρόμοι;

— Ναί, κόμη.

— Διατί ἔπραξες τοῦτο;

— Καὶ τί ἔπρεπε νὰ πράξω;

— Δὲν ἠδύνασο νὰ ἐνοήσῃς ὅτι ἔπρεπε νὰ ρίψῃς τὰς διαταγὰς εἰς τὸν ποταμόν;

— Ἐχετε δίκαιον, αὐθέντα... "Ἀλλὰ μὲ κατέλαβε σκοτοδίνη... Δὲν ἤξευρα... δὲν ἐσκέφθην...

— Πρόσεξε, Ἀνσέλμε, εἰς ὅ,τι κάμνεις... "Ἡ καρδία μου, περὶ τὸ τέλος τῶν παλμῶν της, ἀνέλαβε τὴν πρώτην αὐτῆς εὐρωστίαν... ἀγρυπνεῖ... καὶ οὐδέποτε θὰ εὐρῆς καιρὸν νὰ μὲ προδώσῃς...

— "Ὡ! τί λέγετε, εὐγενέστατέ μου προστατά;... (εἶπεν ὁ Τσέρρας εὐσεβάστως)...

Οὐδέποτε ἠὲ χαρίστησα τόσῳ θερμῶς τὸν Θεόν, ὅσῳ τώρα, ὅτε μοὶ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀποδείξω ὑμῖν τὴν εὐγνωμοσύνην μου, διακινδυνεύων ὑπὲρ ὑμῶν... ὠρκίσθη νὰ συμμετάσχω τῆς χαρᾶς σου καὶ τῆς τιμωρίας σου.

"Ὁ Ρινάλδος προσποιήθη ὅτι τὸν ἠὲ χαρίσται δι' ἐνὸς μειδιάματος. Γινώσκων ὅμως πόσον κακότροπος ἦτο ἐκεῖνος, γινόμενος δὲ καὶ καχύποπτος ὡς ἐκ τοῦ κινδύνου, δὲν ἠθέλησε ν' ἀφίση αὐτῷ τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ προδοσίας καὶ πίστεως... ὅθεν συνάδευσε αὐτὸν παρὰ τῷ Μαρφρέδῃ, καὶ οὐδὲ στιγμὴν τὸν ἀφίση μόνον, ἀχρις οὐ ἡ ἐμαρμένη, ἥτις ἠπέιλει νῦν τὸν κόμητα τῆς Τσέρρας, ἔκλεισε τὰ χεῖλη του διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ θανάτου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— "Ὡ! ὦ! Φροσσάρ, ἀνέκραξε φαιδρῶς ὁ La Lavinière, οὐδέποτε μᾶς εἶπετε ὅτι εἴσθε ἀνατροπεὺς θρόνου, καὶ αἰμοπότης. Τίς οἶδε, κύριοι, ἦτο ἴσως μέλος τῆς Κομμούνας!

— "Ὡ! κύριοι, τὸ καθήκόν μου περιωρίζετο, κατὰ τὴν πολιορκίαν, νὰ ὑπηρετῶ ἐπὶ τῶν προχωμάτων ἐντὸς χιόνος μέχρι τῶν γονάτων, πρὸ τοῦ Montrouge καὶ σὰς βεβαίῳ ὅτι δὲν ἦτο ζέστη. Τέλος, μᾶς ἀπέστειλαν εἰς Montrouge, ὅπου ἐλάβομεν μέρος εἰς τὴν ἐφοδὸν τοῦ Bazenal... Καὶ ἐκεῖ, παραδείγματος χάριν, ἦτο ἄλλη ὑπόθεσις, δὲν ἦτο ψῦχος. Ἐπυροβόλησα πολλάκις, ἀπωλέσαμεν πολλοὺς, καὶ ἔλαβον τρεῖς σφαίρας.

— Τρεῖς σφαίρας! διέκοψεν ὁ Πομπερῶν.

— Ναί, τρεῖς σφαίρας, ἐπανελάβην ὑπερηφάνως ὁ Φροσσάρ' δύο εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ μανδύου μου καὶ μίαν ἐπὶ τοῦ πετάσου μου.

— Ἐπρεπε νὰ σὲ πάρῃ εἰς τὸ κεφάλι, κύριε, εἶπεν ὁ Μερλώ μετὰ μίσους.

— Εὐχαριστῶ, συνταγματάρχα, ἀπεκρίνατο, ὁ νεανίας, ἴσως συμβῆ τοῦτο προσεχῶς.

Πάντες ὑπεχώρησαν πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ κόμητος.

— Αἱ λιτιπόν! κύριοι, αἱ κυραὶ σὰς περιμένουσιν, εἶπε, καὶ ὁ λοχαγὸς Ἀδεμάρ, εὐγενῶς λίαν, παίζει τὸ κλειδοκύμβαλον.

Πάντες εἰσῆλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐνῶ ὁ κόμης ἀνεχαίτισε τὸν Πέτρον, εἰς ὃν ὑποδείξας κάθισμα:

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου φίλε, ἄς ὀμιλήσωμεν ὀλίγον, εἶπε μετὰ περιπαθείας.

"Ἐπειδὴ δὲν εἴσθε πλέον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, δὲν εἶναι λόγος, νομίζω, ὅπως μὴ γινώσκω τὰ καθ' ὑμᾶς. "Ἐν ἔτος διήλθεν ἀφ' ὅτου μὲ κατελίπετε. Ὅποιοι εἶναι οἱ σκοποὶ σας περὶ τοῦ μέλλοντος;

— Προτίθεμαι, στρατηγέ μου, νὰ ἐπαέλθω εἰς τὴν θέσιν μου.

— Καὶ ἂν εὕρισκον μέσον νὰ σὰς κρατήσω ἐν Γαλλίᾳ;... Ἐλάβετε μέρος εἰς ἐκστρατεῖαν, ἐτρέφθητε καιρῶς, δικαιοῦσθε λοιπὸν νὰ ἐπιτύχητε ἡσυχωτέρας ὑπηρεσίας... Ὁ στρατηγὸς Montaignut, πρῶτον προϊστάμενός μου, καὶ ἤδη ἀρχηγὸς τῶν ἐπιτελῶν, θὰ σὲ παραλάβῃ πηλοῦσίν του, ἐὰν συναινῆτε εἰς τοῦτο' ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσιν...

"Ἐγένετο βραχεῖα σιγὴ. Ἡ καρδία τοῦ νεανίου ἐπαλλε σφόδρα. Ὁ ἀγὼν ὃν προεῖδεν ἤρξατο. Ἐμελλεν ἤδη ν' ἀμύνηται οὐ μόνον κατὰ τῆς γυναικός, ἀλλὰ προτέτι κατὰ τοῦ ἀνδρός.

— Στρατηγέ μου, σὰς εἶμαι λίαν εὐγνώμων, εἶπε μετὰ σταθερότητος, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν, ἣν μοὶ ποιεῖτε.

— Διατί; ἀπεκρίνατο ὁ κόμης.

— Διότι, στρατηγέ μου, ὑπεράγαγον ἀχρι τοῦδε ἠννοήθη καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἐδικαίωσα τὰς εὐνοίας, ἄς μοὶ παρέσχετε. "Ὅθεν ἐπιθυμῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ πολεμικὸν στάδιον. Ἄλλως τε, ἀγαπῶ τὴν Ἀφρικὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέτρος, γινώσκετε δέ, στρατηγέ μου, ὑμεῖς, καθὸ ἀρχαῖος Ἀφρικανός, ὁ πολυτελής βίος τῆς ἀποικίας, ἐν ᾧ ὁ στρατιώτης εἶναι ὑπέρτατος ἀρχων, ἔχει πολλὰ γόητρα. Τέλος, ἐκεῖ τὸ κλῆμα εἶναι θερμὸν, ἐγὼ δὲ αἰσθάνομαι πολὺ τὸ ψῦχος καὶ εἶμαι ἤδη εἰς χειμῶνα. Ὡστε τὴν ἀπόφασίν μου ὠθοῦσι πλείονα τοῦ δέοντος ἐλατῆρια.

— Τὰ ἐλατῆρια ταῦτα, ἀγαπητέ μοι, εἶναι ἀπλᾶι προφάσεις, εἶπεν ὁ κόμης. Καὶ ἠξέυρετε, διὰ στρατιώτην αἱ προφάσεις, δὲν ἀρμόζουσι! Ὅπωςδῆποτε, διατί ἀπεφασίσατε ν' ἀναχωρήσητε αὐρίον.

"Ὁ Πέτρος ἐγένετο περιπόρφυρος, καὶ ἐποίησε κίνησιν τινα ἐκπλήξεως. Πῶς ὁ κόμης ἔμαθε τὸν σκοπὸν του; Καὶ ἂν ὁ κ. Καναλὲλ ἦτο τόσῳ καλῶς πεπληροφορημένος, θὰ τὸ ἐγίνωσκεν ἐπίσης ἡ Σάρρα. Ὡστε αὕτη ἔστειλε τὸν σύζυγόν της ἐμπρὸς ὅπως ἀρξῆται τῆς προσβολῆς.

— Τίς σὰς τὸ εἶπε, στρατηγέ, ἐτραύλισε.

— Τί σὰς μέλλει; Τὸ ἠξέυρω, αὐτὸ ἀρκεῖ. Ἀκούσατε, Σεβεράχ' φίλε μου, ἐστὲ εἰλικρινής. Πρὸ πολλοῦ βλέπω μεγάλην ἀλλοίωσιν εἰς ὑμᾶς. Ὁμολογήσατε ὅτι ὑπὸ τοῦτο ἐγκρύπτεται γυνὴ τις.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀνεχώρησε, φαίνεται, εἰς Ἀλγερίαν, αἱ; Ἡθελήσατε νὰ μεταβῆτε ἐκεῖ ὅπως τὴν ἐπανεύρητε; Καὶ τώρα, ὅποτε εἴδετε τὴν μητέρα σας, κάθησθε ἐπὶ καιομένων ἀνθρώπων, ἕως οὐ ἐπιστρέψῃτε παρὰ τῆ ὠραία. Αἱ; Ἐμάντευσα;

— Στρατηγέ μου ὀμνύω ὑμῖν...

— Αἱ φίλε μου, εἶναι τῆς ἡλικίας σας αὐτά. Καὶ ἐγὼ, ὅτε ἤμην νέος, τὰ αὐτά

ἐπραττον !... 'Αλλ' ἔστω' λοιπὸν ἀπεφασίσθη, θέλετε ν' ἀναχωρήσετε αὐθις ;

— Μάλιστα, στρατηγέ μου' ὀφείλω, εἶναι ἀνάγκη, εἶπεν ὁ νέος ἀξιοπρεπῶς. Καὶ πιστεύσατε, ὅτι, ἴν' ἀποποιηθῶ τὰς ἀς μοι ἐποίησατε προτάσεις, ἔχω λόγους, οἵτινες, καίτοι δὲν εἶναι ἐκεῖνοι, οὓς ὑπέθεσατε, οὐχ ἦττον εἶναι σπουδαιότατοι...

— Γενέσθω λοιπὸν ὅπως θέλετε ! Μετὰ λύπης ὁμως θέλομεν ἴδει ὑμᾶς ἐκ νέου ἀπομακρυνόμενοι. Γινώσχετε ὅτι τρέφομεν ἀκραϊφνή φιλίας αἰσθήματα πρὸς ὑμᾶς ἢ κόμησσαν καὶ ἐγώ.

— Στρατηγέ μου... ἤρξατο ὁ Πέτρος. 'Αλλ' ἡ φωνή του ἐπνίγη ἐν τῷ λάρυγγι, καὶ ἔμεινε πρὸ τοῦ κυρίου Καναλέλ ἀναυδος καὶ μὲ δακρύνοντας ὀφθαλμούς.

— Ἐμπρός ! συνεκινήθητε, βλέπω ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης, ἐπίσης συγκινηθεὶς, ἐμπρὸς λοιπὸν, τέκνον μου.

— Σύγγνωτέ μοι, στρατηγέ μου, εἶπεν ὁ Πέτρος. Οἱ πλήρεις ἀγαθότητος λόγοι σας μὲ συνεκίνησαν...

'Ἐσθη. Ἔϊτα μετ' ἐνεργείας :

— 'Α ! πιστεύσατε, θέλω ὑποδεχθῆ μετὰ πλείστης ὄσης χαρᾶς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θέλω ἐξοφλήσει τὸ πρὸς ὑμᾶς χρέος μου δίδων τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ ὑμῶν !

— Ἐμπρός, τέκνον μου, θάρρος ! ...

Ὁ Φροσσάρ, ἀνήσυχος, ἔρριπεν ἐν βλέμμα ἀπὸ τῆς θύρας, καί, βλέπων τοὺς δύο τούτους σφίγγοντας περιπαθῶς τὰς χεῖρας των, εἰσήλθεν.

Ὁ κόμης καὶ ὁ Πέτρος σιγηλοὶ προσήλθον αὐτῷ, ὅτε ὁ πρῶτος παραλαβὼν ἰδιαιτέρως τὸν Φροσσάρ, καὶ δεικνύων αὐτῷ τὸν Σεβεράκ καθήμενον παρὰ τὴν ἐστίαν,

— Πολὺ μὲ λυπεῖ αὐτὸς ὁ νέος, εἶπε. 'Απὸ πολλοῦ διαβλέπω ἐν αὐτῷ μεγίστην ἀλλοίωσιν καὶ ψυχικὴν κατάπτωσιν. Νομίζει τις ὅτι εἶναι εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ νὰ διαπράξῃ ἀφροσύνην, δι' ἣν οὐδόλως θὰ ἐξεπληττόμην... 'Αναμφιβόλως πρέπει νὰ πάσχῃ ὑπὸ ἀτυχοῦς τινος ἔρωτος . . . Ὑμεῖς, ὅστις εἴσθε στενὸς φίλος του, δὲν ἠρωτήσατε αὐτὸν ποτέ ; δὲν συνέπεσε νὰ σας ἐμπιστευθῆ ἀπόρητον τι ; Ὁχι ; Αἶ, λοιπὸν ! ἐρωτήσατέ τον τώρα ἐπιδειξίως, μεταξὺ ἑωῶν δὲν ὑπάρχουσι ἀπόκρυφα... Προσπαθήσατε νὰ τῷ ἀποσπάσθητε λέξιν τινά... καὶ εἰπατέ μοι.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐθεώρησε τὸν κ. Καναλέλ μετὰ τῶσης ἐκπλήξεως, ὥστε οὗτος τὸν ἠρώτησε :

— Τί ἔχετε ; Φαίνεται ὅτι γινώσχετε περισσότερα τῶν ὄσων ἐνόμιζον... Φροσσάρ, ἐν τῷ συμφέροντι τοῦ Σεβεράκ, ἐξορκίζω ὑμᾶς νὰ μοι διηγηθῆτε πάντα λεπτομερῶς.

— Οὐδὲν γινώσκω, κύριε κόμη, ἀνέκραξεν ὁ νέος' αἱ ὑποθέσεις ὑμῶν προὔξενον τὴν ἐκπλήξιν μου.

Καὶ ὁ Φροσσάρ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν : Νὰ τῷ διηγηθῶ πάντα . . . καὶ λεπτομερῶς ἀκόμη ! Καὶ εἶναι δυνατὸν τοῦτο !

Ὁ στρόβιλος προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος. Ἡ Σάρρα, εἰς τὸν τοῦ La Lavinière βρα-

χίονα καταπόρφυρος, ὀλίγον πνευστιῶσα, καὶ ἀνοίγουσα τὰ χεῖλη ὅπως ἀναπνεύσει ἀνετώτερον, προὔχωρει ἐν λευκῇ βραχείᾳ ἐσθῆτι, ὑπὸ τὰς παρυφὰς τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο οἱ μικροὶ πόδες τῆς ἐντὸς ἐρυθρομέλανος δέρματος ἐμβάδων.

'Ἦρχετο κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Σεβεράκ, ὅστις ἀνήσυχος, καὶ θέλων ν' ἀποφύγῃ οἰανδήτινα μετ' αὐτῆς ἐντευξίν, ἠγέθη φιλοφρόνως, ὡς ἵνα παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του, καὶ διηυθύνθῃ πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου, ἐνθα ἴσταντο ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ. Ὡσεὶ ὑπὸ ἀκαταμαχῆτου δυνάμεως ἐλκόμενος ὁ Πέτρος ἄκων μετέβηκε πάντοτε πρὸς τὸ μέρος τῆς νεάνιδος.

Τεροντοτάτη δροσώδης αὖρα ἔπνεεν ἔξω.

'Ἡ νύξ ἦτο θυμηδὴς καὶ διαφανῆς. Ἄπειροι ἀστέρες ἐσελάγιζον ἐν τῷ βαθυκυάνῳ οὐρανῷ. Ὁ Πέτρος ἀνεπόλησεν ὅτι κατὰ τὰς νύκτας τοῦ στρατοπεδεύματος, ὅτε ὁ ὕπνος ἔφευγεν ἀπ' αὐτοῦ, εἶχε συμβῆ νὰ ἐκλέξῃ ἓνα ἐκ τῶν λαμπόντων ἐκείνων τρεμόντων ἀστέρων, πρὸς δὲν ἀπηύθυνεν ἀφῶνους ἐπικλήσεις. Διανοεῖτο ὅτι ἡ Λευκὴ, ἴσως συγχρόνως μετ' αὐτοῦ, τὸν ἠθεώρει, καὶ ὅτι ἐν τῇ θεωρίᾳ ταύτῃ ὁ διαλογισμὸς των ἦνοῦτο.

'Ἐξήτησε νὰ τὸν ἴδῃ, ἀλλὰ δὲν τὸν εὔρε. Δὲν ἠκτινοβόλει ἐπὶ τῆς κυανῆς ἀψίδος.

Ὁ Σεβεράκ ἐταπεινώσε θλιβερῶς τοὺς ὀφθαλμούς, πιστεύσας ὅτι μυστηριώδης τις δεσμὸς ἐθραύσθη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Λευκῆς.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ, ἡ γλυκεῖα τῆς νεάνιδος φωνὴ ἐπληξε τὸ οὖς του.

— 'Αναχωρεῖτε ἐκ νέου, κύριε Σεβεράκ, μοι εἶπον. Ἡ διαμονή σας ἐνταῦθα ὑπῆρξε βραχυτάτη.

Ὁ Πέτρος ὑπεκλίνατο μὴ ὁμιλῶν. Ἡ Λευκὴ ἐστέναξεν. Εἶχεν ἐπὶ τῶν χειλέων λόγους, οὓς δὲν ἐτόλμα νὰ εἶπῃ. Ἡ Μαγδαληνὴ, μᾶλλον ἐλευθερά αὐτῆς, ἤλθεν εἰς ἐπικουρίαν τῆς.

— Πρέπει νὰ εἴσθε φειδωλότερος τῆς ζωῆς σας, εἶπεν ὁ κύριος οὗτοι, ὁ κόμης καὶ ὁ πατήρ μου, λέγουσιν ὅτι εἴσθε πολὺ ριψοκίνδυνος... Μὲ συγχωρεῖτε ! Εἰς στρατιωτὴν ἀνδρεῖον ὡς ὑμεῖς, νομίζω ὅτι δύναται τις νὰ συστήσῃ φρόνησιν. Ἔχετε μητέρα, κύριε Σεβεράκ, καὶ φίλους... Διατηρήσατε σεαυτὸν χάριν τούτων...

Ὁ νεανίας ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν. Οὐδέποτε ἡ καρδιά του ἠσθάνθη τόσην βίασιν. Μίαν μόνην λέξιν εἶχε νὰ εἶπῃ — τὸ ἐνόει καλῶς — ὅπως ἡ Λευκὴ γένηται ἰδική του.

'Ἡ διὰ τῆς Μαγδαληνῆς γενομένη συγκινητικὴ σύστασις, ἀπηυθύνετο αὐτῇ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ διὰ τῆς φίλης τῆς.

Ἡ εὐδαιμονία λοιπὸν δὲν ἀπέχευε, ἦτο ὑπὸ τὴν χεῖρά του, οἶαν ὠνειρεύθη αὐτὴν, γαληνίαν, εὐφρόσυτον καὶ πῶς ἀξιοπρεπῆ.

Καὶ ὁμως ἔδει ν' ἀποστρέψῃ τὴν ὄψιν ἀπ' αὐτῆς καὶ ν' ἀπομακρυνθῆ. Δὲν εἶχε δὲ οὔτε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ, ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν του, νὰ δεῖξῃ τὴν αἰμόστακτον πληγὴν του καὶ νὰ παραστήσῃ εἰς τὴν ἀξιολάτρευτον νεάνιδα ὅτι, ἂν δὲν

ἐφαίνετο μαντευόμενος ὁ ἔρωτος τοῦ ἐκ τῶν δειλῶν λόγων του, μὴ συλλαμβανόμενος ἐκ τῶν ἀγνῶν βλεμμάτων του, τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἦτο καταδεδεικασμένος νὰ δεικνύηται κωφὸς καὶ τυφλός.

'Ἐπεθύμει νὰ πῆσῃ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, νὰ σπαράξῃ τὸ στήθος διὰ τῶν ὀνύχων του, νὰ ὑποφέρῃ φυσικῶς ὅ,τι ὑπέφερον ἠθικῶς. Καί, ἐν τῇ λύσῃ του, ἤθελε νὰ εἶχε καταχθονίαν τινὰ δύναμιν, δι' ἣς νὰ κατακρημνίσῃ ἐν ἀβύσσῳ πᾶν τὸ περιστοιχοῦν αὐτόν. Ἐφαντάσθη φρικαλέαν καταστροφήν, εἰς ἣν θ' ἀπέσπα τὴν Λευκὴν, ἀπάγων αὐτὴν ἀσπαίρουσαν καὶ λιπόθυμον ἐπὶ τῆς καρδίας του.

'Ἐβρουχῆθη ἐνδομύχως, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἐφάνη εἰς τὰς δύο νεάνιδας τόσῳ ἠλλοιωμένον ὑπὸ θλίψεως, ὥστε αὐταὶ δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποκρύψωσι τὸν τρόμον των.

— Τί ἔχετε λοιπὸν ; ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ μετὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Οὐδὲν, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Πέτρος ὑποκώφως.

Καὶ φοβούμενος μὴ διαπράξῃ ἀνεπανόρθωτων τινὰ ἀφροσύνην, ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ὑγειαίνετε, δεσποινίς, ἐπανάλαβε. Ἴσως διέληθῃ πολὺς χρόνος μέχρι τῆς εἰς Γαλλίαν ἐπανόδου μου. Τίς οἶδε οἵαι μεταβολαὶ δύναται νὰ ἐπισυμβῶσι κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Πιθανὸν νὰ συζευχθῆτε... Καὶ εὐχομαι ἐκ βάθους καρδίας, νὰ εἴσθε εὐδαίμων...

Τοὺς λόγους τούτους, ὁ Πέτρος προὔφερε μετὰ πολλῆς τρυφερότητος.

'Ἐφαίνετο λέγων τῇ νεάνιδι. Λησμονήσατέ με καὶ ἐστὲ εἰς ἄλλον.

'Ἡθέλησε νὰ παραστήσῃ αὐτῇ ὅτι δὲν ὄφειλε νὰ τὸν περιμένῃ, καί, ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ αὐτοῦ ἠγείρετο ἀνυπέρβλητος φραγμὸς.

Ἡ Λευκὴ εἶδεν, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Πέτρου, τὴν ἀγωνίαν τῆς θυσίας.

'Ἡσθάνθη τὸ αἶμα αὐτῆς πεπηγός, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονα τῆς φίλης τῆς, ἔφυγεν ἵνα μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ρεῦσῃ τὰ δάκρυα τῆς.

Ὁ Πέτρος τὴν ἠκολούθησε πρὸς στιγμὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἀποφασιστικῶς διευθυνθεὶς πρὸς τὴν κόμησσαν, ἠτοιμάζετο νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ, καθότι δὲν ἤθελεν οὐτ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ μείνῃ εἰς Καναλέλ.

Αὕτη ἔνευε τῷ Φροσσάρ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

— Μὰς ἀφήνετε λοιπὸν ; εἶπεν ἡ Σάρρα ὑψηλοφῶνως, μετὰ θαυμαστῆς γαλήνης. Ἔχω νὰ σας δώσω μίαν παραγγελίαν διὰ τὴν μητέρα σας.

Καὶ πήρασα αὐτὸν πρὸ τῆς ἐστίας ὑπὸ τὸ πύρινον βλέμμα τῆς,

— Προσπαθεῖτε νὰ μὲ ἀπατήσητε, εἶπε, διὰ τόνου δι' οὐ ἔφριξεν ὁ Πέτρος. Θέλετε ν' ἀναχωρήσετε αὐριον, χωρὶς νὰ μ' ἐπαινίδητε ; Αἶ λοιπὸν ! σας τὸ ἀπαγορεύω !

— Κυρία ! ἐψιθύρισεν ὁ νεανίας, ἡ ἀναχώρησίς μου ὠρίσθη δι' αὐριον... Ἐν αὐτῇ ἐγκρύπτονται σπουδαῖα συμφέροντα.

— Μοί είναι ἀδιάφορον ! Δύνασθε νὰ τὴν ἀναβάλλητε.

Ἐθεώρησαν ἀλλήλους ὡς δύο μονομάχοι διασταυρώσαντες τὰ ξίφη καὶ συμβουλευόμενοι διὰ τοῦ βλέμματος πρὶν ἢ ἀρξῶνται τοῦ ἀγῶνος.

Ὁ Πέτρος εἶδε τὴν Σάρρα ὡχρὰν μὲν ἀλλ' ἀπαθῆ. Αὕτη ἐμειδία. Μόνον εἰς τὰς δύο γωνίας τοῦ στόματός της. νευρικός τρόμος ἐκίνει τὰ χεῖλη της.

— Τὸ ὅπερ μοὶ ζητεῖτε εἶναι ἀδύνατον, εἶπε.

Δύο ἀστραπαὶ ἔλαμψαν εἰς τὰ ὄμματα τῆς Σάρρας.

Ἐγένετο κάτωχρος. Οἱ δάκτυλοί της ἐσπασμώδου βιαίως.

— Προσέξατε ! ἀνέκραξε μετ' ἐκρήξεως, ἦν δὲν ἠδυνήθη νὰ μετριάζῃ. Ἄν δὲν μοὶ ὑπακούσητε, μετὰ ἡμισείαν ὄραν μέλλω νὰ ἔλθω παρ' ὑμῖν, εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν τῆς μητρός σας...

Ἀνέπνευσε μετὰ δυνάμεως, ἀνέλαβεν ὀλίγην ψυχραιμίαν, καὶ πραῦνουσα τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της, ὅπερ κατέστη ἐπίφοβον,

— Ἐξέλθετε... Ὑπάγετε μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ κήπου, καὶ ὅταν ἴδητε ὅτι πάντα τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν, ἐπανέλθετε ἐδῶ, ἐντὸς τοῦ ἀνθοκομείου, ὅπου θὰ ἔλθω νὰ σὰς εὐρῶ.

Ὁ Πέτρος ἐδίστασε πρὸς στιγμήν. Ὑπελόγιζε τοὺς κινδύνους τοῦ ἐπιχειρήματος καὶ παρελλήλιζεν αὐτοὺς πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Σάρρας ἀπευθυνθείσας αὐτῷ ἀπειλάς.

Ἐγίνωσκε δ' ὅτι ἦτο ἱκανὴ νὰ τὰς ἐκτελέσῃ. Ἐνόησεν ὅτι ὑπελείπετο αὐτῷ νὰ δώσῃ ἔτι μίαν ὑστάτην μάχην. Συνήνεσε.

— Ἔστω, εἶπε. Θὰ ὑπάγω.

Ὁ Φροσσάρ ἠκολούθησε μακρόθεν τὴν μεταξὺ Σάρρας καὶ Σεβεράκ διάλεξιν. Προκατειλημμένος ὢν, ἐνόησε τὰς ἐκτοξευθείσας ἀπειλάς ἐμάντευσε τὴν ὑπὸ τὰ μειδιάματα κρυπτομένην σφοδρότητα τοῦ πάθους.

Ἐθαύμασε τὴν ἀξιοπρεπῆ στάσιν τοῦ Σεβεράκ, παρευρέθη εἰς τὴν παράδοσίν του. Καὶ ὅτε, ἀποχαιρετίσας ὁ νέος ἐξῆλθεν, ὄρμησεν ὀπισθὲν του.

Ἐβάδισαν ἀμφότεροι ἐπὶ τινὰ λεπτά, μὴ ὀμιλοῦντες, εἶτα ὁ Σεβεράκ στραφεὶς πρὸς τὸν φίλον του, ὅστις ἦτο πλησίον τοῦ ἀσκεπῆς,

— Ὑγείαινε, Φροσσάρ, τῷ εἶπεν ἀποτόμως Ἐς αὐριον. Θὰ ἔλθω, ὡς συμφωνήθη νὰ σὲ ζητήσω εἰς τὸ γεῦμα.

— Ἔστω, ἀπεκρίνατο ὁ συμβολαιογράφος ἄλλ' ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ, δὲν σὲ ἀφίω ! Ὡ ! ὅ, τι θέλεις, ἐκτὸς τούτου, ἀνέκραζεν, ἀποκρινόμενος εἰς κίνημά τι ἀνυπομονησίας τοῦ Πέτρου. Παρῆλθεν ἡ ὥρα τῆς ὑποκρισίας ! Μήπως, τυχόν, νομίζεις ὅτι ἀγνοῶ τὸ μυστικόν σου ; Ἡ κυρία Καναλέλ, θὰ σὲ περιμείνῃ καὶ σὺ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐπανέλθῃς. Μὴ μοὶ εἴπῃς ὄχι ! Εἶμαι βεβαίωτος. Θὰ σὲ συνοδεύσω. Ὅπου ὑπάγῃς θὰ ὑπάγω. Ἄν ἔχῃς συνέντευξίν τινα, ἐγὼ θὰ κατασκοπεύω πρὸς ἀσφάλειάν σου, διότι εἰς θέσιν τόσῳ σπουδαίαν, οἷα εἶναι ἡ ἰδική σου,

δὲν ἀφήνουσιν ἓνα φίλον. Ὡ ! Ὡ ! σὲ συνδράμω ὅπως δύναμαι, διότι ἡ ὀργὴ τοῦ κόμητος θὰ εἶναι τρομερά. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἱκανὸς νὰ σὲ φονεύσῃ, ἂν σ' εὕρῃ πλησίον τῆς γυναικός του ! Ἐμπρός, λοιπόν, Σεβεράκ, δύνασαι νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου μὴ μεταβαίνων εἰς τὴν συνέντευξιν ταύτην ;

Ὁ Πέτρος ἀνένευσε.

— Αἱ λοιπόν ! ἄς συμβῇ ὅ, τι δῆποτε ! Θὰ εἴμεθα ὁμοῦ, καὶ θὰ φυλάττω τὴν θύραν μὲ τὴν πειθαρχίαν σκοποῦ. Ἄς βαδίσωμεν μέχρι τοῦ περιπτέρου ὅπερ, εἶναι εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου· ἐκεῖ ἀπέχομεν πολὺ ἀπὸ τῶν ὁμάτων, καὶ θ' ἀπασχολήσωμεν τὸν μεταξὺ χρόνον.

Καὶ διὰ τῶν σκοτεινῶν δεικτοστοιχιῶν ὑπὸ τὸν σκιερὸν θόλον τῶν ὑψηλῶν δένδρων, οἱ δύο φίλοι, σιγηλῶς, διήλθον τὸν κήπον, ὅπως δῶσσι καιρὸν τοῖς κατοίκοις τοῦ πύργου νὰ κοιμηθῶσι, τοῖς φῶσι νὰ σβεσθῶσι, καὶ τῇ Σάρρα νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον.

ΙΣΤ'

Ἄμα τοῦ Σεβεράκ ἀναχωρήσαντος, οἱ ξένοι τοῦ Καναλέλ ἀπεσύρθησαν. Ὁ κόμης ἔνευσε τῷ Μερλώ καὶ ἐξῆλθον. Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη. Ἡ σελήνη ἀποσπασμένη τῶν δένδρων καὶ ἀνερχομένη ἐν αἰθρίφῳ οὐρανῷ διέχεε τὸ ἀργυροῦν φῶς της ἐπὶ τῆς πόας, ὑπεράνω τῆς ὁποίας ἐκυμάτιζεν ἑλαφρὰ καὶ διαφανῆς ὑμίχλη.

— Θὰ σοὶ ἀποδείξω, ἔλεγεν ὁ κόμης ἀνάπτων σιγάρον, ὅτι εἶσαι ἰδιότροπος καὶ βλέπεις ὀράματα...

— Καὶ ἐγὼ θὰ σοὺ ἀποδείξω πῶς εἶσαι τυφλός, εἶπεν ὁ Μερλώ, μόνον ἄς φύγωμεν ἀπὸ τὸ φῶς, διότι μ' αὐτὴ τὴν λάμψιν τοῦ φεγγαριοῦ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ μὰς διακρίνῃ πεντακόσια πόδια μακρὰν.

Ὁ κόμης καὶ ὁ Μερλώ ἀπεσύρθησαν καὶ ἐκάθησαν ὑπὸ τὰ δένδρα περιμένοντες.

Ὁ συνταγματάρχης, προκατειλημμένος ἰδίᾳ ἐκ τῆς θυγατρὸς του, ὠδήγησεν, εὐτυχῶς διὰ τὸν Σεβεράκ, τὸν κόμητα πρὸς τὴν ἀντίθετον τοῦ ἀνθοκομείου ὄψιν τῆς οἰκίας. Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλῶν ἐπὶ τῆς τοῦ τοίχου δεικτοστοιχίας, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ὁ ἄγνωστος περίπολος εἶχε περιπατήσῃ τὴν προηγουμένην νύκτα, κατεσκόπευε, μασσῶν τὸ σιγάρον του καὶ ἐξάγων τὸν καπνὸν κατὰ ταχείας ἐκπνοάς.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ μόναι διετέλου ἡ δεσποινὴς Δεσυνὴ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ τῆς Σάρρας.

Ἐν σφοδρᾷ ταραχῇ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνέμενεν ὅπως αὐταὶ ἀποσυρθῶσιν.

Ἐν τούτοις εἰσῆλθον παραδόξως εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον, φωτιζόμενον νῦν ὑπὸ μίας μόνης λυχνίας.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ καταβάσα τὴν ἐκ γεγλυμένου ξύλου κλίμακα, τὴν εἰς τὸ οἶκημα τῶν νεανίδων ἄγουσεν διὰ τῆς βιβλιοθήκης, ἐξήτησε τὰς διαταγὰς της.

Ἡ Λευκὴ τὴν ἀπέλυσε.

Καθημένη ἐπὶ κλιντήρος, ἐφαίνετο μὴ σκεπτομένη νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ Σάρρα ἀνυπόμονος, ἤλθε καὶ ἠρείσθη εἰς τὸ ἐπίνωτον τοῦ κλιντήρος καὶ προσηλοῦσα ἐπὶ τῆς δεσποινίδος ἀνησυχούς ὀφθαλμούς :

— Τί ἔχεις, Λευκὴ ; εἶπε. Σὺ δὲν λέγεις τίποτε ;

Ἡ δεσποινὴς ἐσκίρτησε καὶ, ἐπανελθούσα ἐκ τῶν ρευθασμῶν της, ἀπεκρίνατο ἀφηρημένως :

— Σὰς ἤκουον. . . Εἶμαι κεκμηκυῖα...

— Αἱ, λοιπόν ! ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃς νὰ ἡσυχάσῃς, εἶπεν ἡ Σάρρα. . . Καληνύκτα.

Ἔστη, καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν Μαγδαληνήν :

— Εἶπατέ μοι, ἀγαπητῆ, ὁ κηπουρὸς ποτίζων τὸ πρῶτ' ἀνθὸν τοῦ ἀνθοκομείου δὲν κάμνει πολὺν θόρυβον ; δύναται τις νὰ τῷ δώσῃ διαταγήν, ὅπως ἔρχεται βραδύτερον.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, ἀπήντησεν ἡ νεανίς. Ἐκ τῶν δωματίων μας οὐδὲν ἀκούεται. Ἐπειτα τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐγὼ κοιμῶμαι !... καὶ τόσον βαθῶς, ὥστε σφαῖρα τηλεβόλου ἂν ριφθῇ δὲν θέλω ἐξυπνίσει.

Ἡ Σάρρα δὲν ἐπεθύμει νὰ μάθῃ πλείοτα. Οὐδὲν ἠκούετο ἐκ τῶν δωματίων τῶν νεανίδων· λαμπρά !

— Μὴ ἀνησυχῆτε ἐντὸς ὀλίγου, ἐπανάλαθε. Ἐγὼ νὰ παραλάβω βιβλία τινα ἐκ τῆς βιβλιοθήκης. . . Καληνύκτα.

Ἐξῆλθε Ἡ Μαγδαληνὴ ἔλαβε τὸ φῶς καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν Λευκὴν,

— Θὰ ἔλθῃς ; ἠρώτησε.

— Ἀμέσως, ἀπεκρίνατο ἡ δεσποινὴς Δεσυνὴ δι' ἀσθενοῦς φωνῆς Δύνασαι νὰ λάβῃς τὸ φῶς, προσέθηκε, βλέπουσα τὴν φίλην της ποιούσαν κίνημά τι ὅπως τὸ θέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐδῶ φέγγει ὡς ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ...

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔρριψε κατηφῆς βλέμμα ἐπὶ τῆς Λευκῆς, ἀκινήτου διατελουσῆς, μὲ κρεμαμένας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ κλιντήρος καὶ παραδεδομένης εἰς θλιβεράς σκέψεις. Σέβουσα τὴν σιγὴν αὐτῆς, ἀπεμακρύνθη, ἀνῆλθε τὰς δέκα βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν ἐξηφανίσθη. Ἡ Λευκὴ ἔμεινε μόνη, μὲ ὀφθαλμοὺς κολυμβῶντας ἐν ἀργυρᾷ λάμψει, ἥτις διὰ τῶν ὑελωμάτων ἐπλημμύρει τὸ ἀνθοκομεῖον, καθιστῶσα τὰ μαρμάρια ἀγάλματα καὶ τὰ φυτὰ μέγιστα, πλὴν χαρίεντα φάσματα, Διεννοεῖτο. Τὴν φορὰν ταύτην τετέλεσται· ἐὰν ὁ Πέτρος ἀνεχώρῃ, ἀπόρητόν τι προκαίθημα ἀνήγγελλε τῇ νεανίδι ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐβλεπε πλέον. Ὑπῆρχεν, ὅταν τόσῳ εὐφροσύνως τῇ εἶχεν ὀμιλήσῃ, εἶδος τι αἰωνίου ἀποχαιρετισμοῦ εἰς τοὺς λόγους του. «Θὰ συζευχθῆτε ἴσως. . . Καὶ εὐχομαι ἐκ βάθους καρδίας, ὅπως εἴσθε εὐτυχῆς.» Εὐτυχῆς ! Ἡδύνατο νὰ εἶνε ἀνευ αὐτοῦ ; Ἀλλὰ τίς θὰ ἦτο καὶ ὁ βίος αὐτοῦ ἀνευ αὐτῆς ; Τὴν ἡγάπα, ἦτο βεβαία περὶ τούτου. Τὰ πάντα ἐπεμαρτύρουν αὐτό, ἡ θλίψις του, καὶ ἡ ἀκουσία

πικρία τῶν περὶ τῆς εὐτυχίας εὐχῶν του. Καὶ ὅμως ἀνεχώρει. Διὰ τί; Ἐζήτει, πρὸ δύο ὥρων, νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τοῦτο, πλὴν εἰς μάτην. Ποῖον σπουδαῖον ζήτημα ἠδύνατο ν' ἀποστρέφῃ αὐτὸν ἀπ' αὐτῆς; Ποῖα παράδοξος αἰτία ἐκώλυεν αὐτὸν τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ; Μόνον μίαν ἔβλεπε τὴν διαφορὰν τῆς περιουσίας. Αὕτη ἦτο πλουσιωτάτη. Καὶ ἐν τῇ ἀβρότητι αὐτοῦ, ὁ Πέτρος δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ὅτι συνεζεύγνυται γυναῖκα, ἕνεκα τῶν χρημάτων της. Τὰ χρήματα ταῦτα, ἅπερ ὁ πατὴρ αὐτῆς εἶχε συναγάγει μετὰ τόσης γλισχρότητος, τὰ κατηράσθη. Τὸν πλοῦτον τοῦτον εἰς τὴν αὐξήσιν, τοῦ ὁποῖου ὁ φιλάργυρος εἶχε πάντα θυσιάσει, τὴν ζωὴν τῆς γυναίκος του, τὸ φίλτρον τῆς θυγατρὸς του, τὴν ἰδίαν ἀξιοπρέπειαν, ἤθελεν, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ διασκορπίσῃ, ἵνα παραστή εἰς ἐκεῖνον οὐ ἤρατο καὶ ὑφ' οὐ ἤσθάνετο ὅτι ἀγαπᾶται, λέγουσα αὐτῷ. «Ἰδοῦ, εἶμαι ἐπίσης πτωχὴ ὡς ὑμεῖς, τὴν αὐτὴν αὐτὴν με!» Καὶ ὅμως ἐκεῖνος ἔμελλε ν' ἀποδημήσῃ. Τὴν ἠκολούθησε κατὰ διάνοιαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Bois-le Roi. Εἶδε τὸν οἰκίσκον περικυκλούμενον ὑπὸ τοῦ κηπαρίου. Ὑπὸ τὴν ταπεινὴν ἐκείνην στέγην, ποσάκις ἐρρέμβασε τὴν εὐδαιμονίαν! Εἶπεν ἐν ἑαυτῇ ὅτι αὕτη θὰ εἰσῆρχετο ἐν αὐτῷ εἰς τὸν βραχίονά του, καὶ ὅτι ἡ μήτηρ του θὰ τὴν ὑπεδέχετο ὡς προσφιλεστάτην θυγατέρα. Ἀφοῦ ὠπισθοχώρει ἐκεῖνος πρὸ τοῦ πλοῦτου της, θὰ προὔπηντα λοιπὸν αὕτη τὴν πενίαν του.

Ἦτο μάλιστα ἀνάνδρος μὴ εἰποῦσα πάντα, ὅτε ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ της. Διότι, ἂν ἐδείκνυτο εἰλικρινεστέρα, ὁ κόμης θὰ ἐκώλυε τὸν Πέτρον τοῦ ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἄλλὰ μὴ δὲν ἦτο εἰσέτι καιρὸς; Ὅ,τι αὕτη δὲν ἐτόλμησε νὰ πράξῃ τὴν ἡμέραν, ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πρωτὴν τῆς ἐπαύριον θὰ μετέβαινε λίαν ἐνωρίς, παρὰ τῷ θεῷ της, θὰ τῷ ὠμολόγει τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ τὸν παρεκάλει νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὸν Σεβεράκ ἀφορμὰς ὁμολογίας, ἃς οὗτος ἦτο λίαν ὑπερήφανος ὅπως συναινήσῃ νὰ ποιήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἄνακουφισθεῖσα διὰ τῆς ἰδέας ὅτι δὲν ὤφειλε ν' ἀποβάλλῃ πᾶσαν ἐλπίδα, ἠγέρθη καὶ ἐποίησε βήματά τινα ἐν τῷ ἀνθοκομείῳ, φωτιζομένη μόνον ὑπὸ τοῦ σεληναίου φωτὸς καὶ ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ ὁποῖου ἐμηνύετο ἡ σκιά της ὑπερμέτρως.

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν ὑλωτόν, ἀνύψωσε τὸ παραπέτασμα καὶ ἠνέωξε. Βαθεῖα γαλήνη ἐξετείνετο ἔξωθεν. Ἠρείσθη ἐπὶ τῶν ἀγκώνων καὶ διετέλει ἀναπνέουσα καὶ ἀκρωμένη τῶν βραχίων κοαζόντων παρὰ τὸ χεῖλος τῆς δεξαμενῆς.

Τὰ ὄμματα αὐτῆς ἔστησαν ἐπὶ τῶν ὑψικαρήνων τοῦ κήπου δένδρων, ἐν σκότει καὶ μυστηρίῳ διακειμένων.

Αἶφνης, ἐν τῇ μεγάλῃ πρὸς τὸν ἐξώστην ἀγούση δενδροστοιχίᾳ τῇ ἐφάνη ὅτι εἶδε διερχομένας δύο σκιάς.

Ἐγένετο μάλλον ἀνήσυχος καὶ περιδεής, Κατέλειπεν ἡσύχως τὸ παράθυρον καὶ διὰ

τῶν ὑέλων, ἠκολούθει τὰς κινήσεις τῶν νυκτερινῶν περιπατητῶν.

Οὗτοι προὔχουσαν μετὰ προφυλάξεως, ἀκολουθοῦντες τὴν σειρὰν τῶν δένδρων. Ἀφικόμενοι εἰς ἀπόστασιν πενήντα βημάτων ἀπὸ τοῦ πύργου, ὤφειλον νὰ διέλθωσι θέσιν φωτεινῇ.

Καὶ μετὰ φρικαλέας συγκινήσεως, ἡ Λευκὴ ἀνεγνώρισε τὸν Πέτρον καὶ τὸν Φροσσάρ.

Συνέσχε τὴν ἀναπνοὴν αὐτῆς, περιερρῆν ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος, ἰδέαι συγκεχυμέναι περιεδινούντο ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῆς, μετ' ἀπιστεῦτου ταχύτητος. Τί ἐζήτει ὁ νέος ἐν τῷ κήπῳ, τὴν νύκτα, εἰς τοιαύτην ὥραν;

Οὐδόλως ἀπέδωκε τὸ διάβημα τοῦτο εἰς καλὸν οἰωνόν.

Ἐπλήγη μάλιστα ὑπὸ προαισθήματος δυστυχίας τινός, προσηλωμένη πάντοτε ἐπὶ τοῦ ὑέλου, οὐτινος ἡ ψυχρότης ὠφέλει τὸ φλέγον μέτωπόν της, καὶ ἐξαλείφουσα διὰ τῆς χειρὸς τὴν ἐπ' αὐτοῦ διὰ τῆς ἀναπνοῆς της γιγνομένην ἀχνην. Ἐθεώρει λοιπόν.

Ὁ Πέτρος ἐχωρίσθη τοῦ Φροσσάρ, μείναντος ὑπὸ τὰ δένδρα, καὶ βραδέως ἤρχετο πρὸς τὸ ἀνθοκομεῖον.

Ἡ Λευκὴ ἔφριξε σκεπτομένη ὅτι θὰ εὑρεθῇ ἀντιμέτωπος αὐτοῦ, ὅτι θὰ ἔχη νὰ τὸν κατηγορήσῃ. Ἠθέλησε λοιπὸν νὰ ἀπέλθῃ, νὰ μὴ γινώσκῃ τι, καὶ ἤδη ἐποίει ἐν βήμα πρὸς τὴν κλίμακα, ἐτοιμὴ νὰ ἀναβῇ αὐτὴν ἐν ἐνὶ δευτερολέπτῳ, ὅποτε χεῖρ τις ἔστρεψε μετὰ προφυλάξεως τὸν στρόφιγγα τῆς θύρας, καὶ ἐλαφρὸς θροῦς ἐσθῆτος ἠκούσθη.

Φρικώδης ἰδέα, εἰς ἣν δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ βαθύνῃ, κατετάραξε τὸν νοῦν τῆς Λευκῆς, ἦτο ἡ κόμησσα, ἥτις ἤρχετο, ἀπὸ τῆς μιᾶς θύρας, ὅτε ὁ Πέτρος διηυθύνετο πρὸς τὴν ἄλλην.

Ἡ νεανὶς μικροῦ δεῖν ἐλιποθύμει, ἔμελλε νὰ κραυγᾶσῃ, ἀλλ' ἐπέσχεν ἑαυτῆς, καὶ ἀπληστος ἦδη, ὅπως τὸ πᾶν μάθη, ἐνῶ μίαν στιγμὴν προηγουμένως ἐπέθύμει τὸ πᾶν ν' ἀγνοῇ, ὡχρὰ ὡς νεκρὰ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, ἀπεμάκρυνε τοὺς κλάδους ἐνὸς δένδρου, καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν δενδρυλλίων τοῦ ἀνθοκομείου.

Ἦτο καιρὸς. Ἡ Σάρρα εἰσῆρχετο ἀνευ φωτὸς καὶ ἀθροῦβως, ἐθεώρησε περὶ αὐτὴν, καὶ εἶδεν ὅτι εἶναι μόνη, ὤθησε τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, καὶ εὐθὺς κατηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου. Ἐν τῇ σιγῇ, ἠδύνατο τις ν' ἀκούσῃ πάλλουςαν σφοδρῶς τὴν καρδίαν τῆς Λευκῆς. Ὁ Πέτρος εἰσῆρχετο.

— Ἐν φῶς ἠδύνατο νὰ μᾶς προδώσῃ, εἶπεν ἡ Σάρρα... Δότε μοι τὴν χεῖρα, θὰ σὰς ὀδηγήσω.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς αὐτόν, ἐτοίμη νὰ τὸν ἐλύσῃ εἰς ἑαυτὴν περιπαθῶς. Ἄλλ' οὗτος ἔμεινεν ἀκίνητος, ἡ δὲ χεῖρ του δὲν ἔψαυσε τὴν τῆς νεαρᾶς γυναίκος...

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΕΛΟΘΗ, ΕΞΕΛΟΘΗ, ΕΞΕΛΟΘΗ

ΠΛΟΥΣΙΟΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ, ΚΟΜΨΟΝ, ΕΥΘΗΜΟΝ, ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ

ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

(ΕΤΟΣ Γ')

Σύγκειται ἐκ 450 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἀξελικίζεσθαι ἐν σμικρῷ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπιῶν, ἐπιτήδες κατασκευασθέντων ἐν Λεϊψίᾳ καὶ Παρισίῳ. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἀρθρὰ καὶ διατριβάς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἦτοι: διηγήματα, ἠθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ διατριβάς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραμῆματα, διαλογὰς, χαρακτῆρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰς καὶ φαιδρὰς σατύρας ἐπικαίρους, ἐπιγράμματα, σκαλοθύρατα, γρωμικά, βιογραφικὰς σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελοιογραφικὰς παραστάσεις, κλπ. κλπ. — **Συνεργᾶται ὑπὲρ τοῦς 50**, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλεόν καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1891

ἦτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρόνων ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντρῶνται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπουδαιότης εὐφυῶς τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἔλληνας, διερχόμενοι τὰς 450 χαριεστάτας σελίδων τοῦ «Ἡμερολογίου» τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν σμικρῷ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοῦ: ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ:

Χαρτόδετον φρ. 4 — Χρυσόδετον φρ. 5

Διὰ τὰς ἐπαρχίας:

Χαρτόδετον φρ. 3.50. — Χρυσόδετον φρ. 4.50

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν της ἀναδέχεται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβάζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.

ΠΙΑΝΟ κομφότατον καὶ στερεώτατον, ἀνευ οὐρᾶς, ΠΩΛΕΙΤΑΙ, ἐν ὁδῷ Πειραιῶς, ἀρ. 14 εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10